

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 353-1992

Fq.Con.núm. 33/27

IX legislatura

Any 2018

Núm. 85

Presidència de l'Honorable Sra. Maria Concepció Obrador i Guzmán

Sessió celebrada dia 22 de març de 2018

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Compareixença del Sr. José Díaz i Cappa, representant de la Fiscalia de Menors; de la Sra. Susanna Moll i Kammerich, regidora d'Educació de l'Ajuntament de Palma; i de la Sra. Júlia Muñoz i Ametller, representant de l'Assemblea 0-3, per tal d'exposar la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la Ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit de la seva actuació.. [1322](#)

LA SRA. PRESIDENTA:

Bones tardes, senyores i senyors diputades. Començarem la sessió d'avui i, en primer lloc, els demanaria si es produeixen substitucions. No hi ha cap substitució.

Compareixença del Sr. José Díaz i Cappa, representant de la Fiscalia de Menors; de la Sra. Susanna Moll i Kammerich, regidora d'Educació de l'Ajuntament de Palma; i de la Sra. Júlia Muñoz i Ametller, representant de l'Assemblea 0-3, per tal d'exposar la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la Ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit de la seva actuació.

Passam a l'únic punt de l'ordre del dia d'avui relatiu a la compareixença del Sr. José Díaz i Cappa, representant de la Fiscalia de Menors; de la Sra. Susanna Moll i Kammerich, regidora d'Educació de l'Ajuntament de Palma, i de la Sra. Júlia Muñoz i Ametller, representant de l'Assemblea 0-3, previstes al Pla de treball de la ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, per tal que exposin la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la ponència, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit propi de l'actuació de cada compareixent.

Assisteixen el Sr. José Díaz i Cappa, la Sra. Susanna Moll i Kammerich, la Sra. Júlia Muñoz i Ametller. La presidència en nom de la comissió els dóna la benvinguda.

Té la paraula el Sr. José Díaz i Cappa, per un temps de deu minuts.

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

Bueno, buenas tardes. Muchas gracias por haberme invitado. En este poco tiempo sí que voy a tratar simplemente de resumir lo que para la Fiscalía son los problemas fundamentales con los que nos encontramos en materia de educación. Aunque parezca raro muchas veces no se conecta adecuadamente la relación entre Ministerio Fiscal y educación y, sin embargo, no les quepa la menor duda, las escuelas, los colegios son mini sociedades, son centros de proyección social y todo lo que ocurre fuera se transmuta inmediatamente a los centros educativos, y de ahí, necesariamente, nos llega también a la Fiscalía.

Quiero dejar de manifiesto, en todo caso, que la Fiscalía es una institución con muchas potestades dentro del ámbito de la protección del menor, les diría que incluso más, seguro que lo conocen, que en el ámbito de reforma, la Ley 1/96, la Convención de los Derechos del Niño, la propia Ley 17/2006 autonómica, y muchas otras disposiciones hacen referencia inevitable al Ministerio Fiscal cuando se trata de hablar de cuestiones de protección.

La labor fundamental que tiene la Fiscalía no es la de resolver los problemas o los déficits en materia de educación, sino considerar si existen o no vulneraciones de derechos fundamentales o de otro tipo que la Fiscalía tenga que impetrar ante los órganos judiciales, ante aquellas instituciones o personas físicas o jurídicas que han omitido esos derechos de los menores.

Lo digo porque es muy importante esto que estoy diciendo, ya que muchas veces las peticiones de ayuda a la Fiscalía vienen como si fuera la Fiscalía el último recurso o incluso el primero muchas veces que debería atender a resolver ese problema educativo del menor, y me voy a referir solamente a los problemas educativos, podría trasladar esto que estoy diciendo a cualquier otro ámbito.

Yo siempre digo lo mismo, no estamos hablando de una pirámide, el Ministerio Fiscal en determinadas materias no está en la cúspide, porque si fuera así, pues no sería necesario el resto de instituciones para resolver los problemas de los menores, sino que trabajamos siempre de forma simultánea y paralela, todas las instituciones que tienen relación con ese menor y con ese déficit en concreto tienen que trabajar al mismo tiempo con ese menor, sin invadir las competencias, lógicamente, de cada uno, sin solaparse, pero permitiendo el trabajo de todos y cada uno de ellos.

Y aquí es donde viene uno de los primeros déficits que me encuentro a la hora de trabajar con este tema, y es que, como digo, esta consideración previa muchas veces no se hace y se trata de remitir, digamos, determinadas actuaciones a la Fiscalía para que resuelva ese problema, una vez que otras instituciones no han podido o no han sabido o no han tenido los medios necesarios para poder atajarlo. Pondré algunos ejemplos, porque mi intención aquí es informarles precisamente de todas aquellas cuestiones que llegan a la Fiscalía y que tienen sin duda que ver con el tema de la educación como principal.

En este sentido, por tanto, lo fundamental es no confundir entre derivación, que es lo que muchas instituciones creen que deben hacer a la Fiscalía cuando concurren digamos estas circunstancias de las que estamos hablando, sino más bien la obligación de comunicar, comunicación que, sin embargo, muchas veces se omite, interesada o desinteresadamente, porque no conviene a lo mejor que el Ministerio Fiscal conozca determinadas situaciones que están ocurriendo, y esto es muchas veces así; es decir, es preferible no advertir la existencia de ese déficit, en este caso en el mundo educativo, hasta que no sea absolutamente necesario porque si es posible resolver el problema sin el conocimiento, sin la comunicación a la Fiscalía, pues esto puede, digamos, permitir, pues eso, atajarlo, evitando esa comunicación que muchas veces se entiende con una connotación negativa y, como he dicho, ni mucho menos tiene que ser así, porque la Fiscalía no trata de someter, digamos, las competencias de otras instituciones sino simplemente tener conocimiento de esa situación para saber si desde su ámbito competencial tiene la obligación incluso de poder intervenir.

A mí esto me parece fundamental y es uno de los déficits que en materia de educación he visto en muchas ocasiones. Solamente cuando determinados acontecimientos se convierten

en mediáticos y, por tanto, es inevitable que se sepan, pues, muchas veces se acude directamente a la Fiscalía; o cuando es imposible como consecuencia de esa mediatización llevar a cabo determinadas actuaciones de forma paralela se acude a la Fiscalía, y esta comunicación tendría que haber sido anterior. Por otro lado, también esa comunicación debe entenderse, en este sentido, puesto que el comunicar una cuestión a Fiscalía, como consecuencia de un déficit de protección del menor o de desatención en el ámbito educativo, no debe suponer paralizar las actuaciones que esas otras instituciones tienen que seguir haciendo desarrollando con el menor.

Dicho esto, que me parece muy importante, las cuestiones fundamentales que solamente voy a dejar plasmadas, principales problemas con los que nos vamos encontrando en la Fiscalía de Menores en relación con el ámbito de educación podrían ser fundamentalmente los siguientes.

Por un lado, el absentismo escolar. Como digo, el principal problema es que muchas veces se pretende que la Fiscalía escolarice menores, la Fiscalía no escolariza menores, no es nuestra obligación. El tratamiento del absentismo por parte de la Fiscalía supone el ver si los padres, los representantes legales e incluso las entidades públicas que tengan la tutela de ese menor, están cumpliendo con la obligación de que el menor acuda a clase, es decir, si existe algún déficit por parte de estas instituciones o personas jurídicas de poner en marcha esa obligación derivada del ejercicio de la patria potestad, de la tutela o de cualquier otra representación legal. Si el derecho fundamental a la escolarización omitido, lo ha sido por inercia o por... perdón, por inactividad de esas instituciones o personas jurídicas, ahí sí que será precisamente la Fiscalía la que intente poner remedio a esa situación, pero no cuando, como ocurre en la mayoría de los casos, es un problema de necesidad de estímulo al propio menor para que sea consciente de que efectivamente la escolarización es necesaria, es fundamental y es importante para él.

Esto es un tema, como digo, que quiero insistir en ello porque muchas veces han estado paralizadas situaciones de estudio de absentismo simplemente por el hecho de que, bueno, ya hemos derivado a Fiscalía la situación, porque ya es imposible hacer otra cosa en otro ámbito institucional, sea el educativo, sea el sanitario, sea el de trabajo social. Y esto no es así, ha habido, bueno, pues incluso años que han transcurrido sin llevar a cabo realmente una actividad, yo creo que propia y beneficiosa para el menor en ese ámbito educativo, precisamente por ese mal entendimiento de que no se pueden paralizar simultáneamente las actividades de todas y cada una de las instituciones dejándole en manos de una única que tiene unas competencias muy diferentes, como he dicho, de las que tiene el resto de las instituciones.

La Fiscalía, por tanto, no escolariza menores, impetra el auxilio judicial cuando ese derecho fundamental es omitido, por pasividad o por ignorancia o intencionadamente, por aquellos que tienen la obligación de hacerlo. Ahí sí que la Fiscalía interviene.

Entiendo que es necesario en este sentido acuñar más el absentismo en el sentido de que esas otras instituciones trabajen en este estímulo respecto al menor para hacerle ver que

efectivamente ese derecho a la educación, esa enseñanza que se le está haciendo ver a él como algo horroroso realmente le favorece, le beneficia y es necesaria.

Otro de los problemas con los que nos estamos encontrando en la Fiscalía, de todas estas cuestiones que les voy hablando se incoan, por supuesto, procedimientos en Fiscalía que tienen que resolverse de una manera o de otra, evidentemente, el *homeschooling*, una situación que es necesario atajar ya de una vez, problemas que vienen asimilados al absentismo sin embargo, evidentemente, pues, no tienen nada que ver con esto porque hay regulaciones en el extranjero que permiten que este tipo de estudios tengan una cierta validez y, por tanto, considerar que esto es realmente una situación de absentismo o incluso que puede dar lugar a una responsabilidad civil o penal de los padres, como consecuencia de no estar llevando a sus hijos de forma presencial al colegio y sí haciéndolo de esta otra forma alternativa, que ya fue tratada en su momento con una sentencia del Tribunal Constitucional del año 2010, la núm. 133, aunque fuera de forma tangencial, es un problema necesario de resolver ya.

Distinto es la escolarización en casa, es decir aquella que no se trata simplemente de una escolarización *on line*, sino de aquellos padres que deciden que por sus propios conocimientos o los de personas allegadas, pueden dar a sus hijos esa formación y no es necesario que acudan a ningún otro centro ni físico ni virtual para poder llevarla a cabo, que sí entiendo que efectivamente son problemas que deben tramitarse o deben tratarse ya de una forma más directa por parte de la Fiscalía.

Y luego está el tema de las escuelas privadas o no homologadas. Curiosamente llegan a la Fiscalía como casos de absentismo situaciones de menores que están en otras escuelas que la propia administración rehuye de ella. Es decir, se pregunta a estas administraciones si efectivamente estas escuelas están o no homologadas y si los estudios que estos menores reciben en estos centros les van a servir o les van a permitir, con posterioridad, llevar a cabo los estudios superiores u otros que correspondan, o se van a ver cortados porque no van a tener la oficialidad necesaria para ello. Y se presentan como casos de absentismo situaciones que luego simplemente se plantean como situaciones de ausencia de infraestructuras que no permiten homologar el centro, sin embargo son menores que no están en el centro, perdón, no están en el circuito educativo, digamos, público, sino que se encuentran al margen, pero que el propio circuito educativo público lo comunica a la Fiscalía como situaciones de absentismo cuando realmente no lo son porque son menores que están escolarizados y la propia conselleria lo sabe.

Entonces, este problema hay que resolverlo ya, o esos menores forman parte de un circuito educativo oficial o no lo forman, y si no que no se comuniquen como situaciones de absentismo escolar diciendo que no están en el sistema o en el circuito educativo, pero que están en otra escuela donde efectivamente están recibiendo una escolarización, digamos, adecuada y válida.

Se necesita de alguna manera resolver este problema al menos a la Fiscalía llegan presentándose -como digo- como situaciones de absentismo cosas que no lo son.

Los protocolos de actuación en las aulas, sobre todo en los casos de maltrato o de abuso o acoso. Es necesario volver a..., en mi opinión, resolver el problema de los regímenes disciplinarios. Cada colegio tiene el suyo, la mayoría de ellos no suponen..., algunos de ellos suponen verdaderos minicódigos penales que tienen incluso más sanción o recogen más conductas que el propio código penal en algunas materias; es decir, falsificaciones, acosos, hurtos, robos que son, digamos, o se consideran como regímenes disciplinarios, actuaciones que muchas veces pues están más severamente castigadas que incluso si se consideraran como hecho delictivo. Creo que habría que adecuar el régimen disciplinario realmente a las conductas que se puedan considerar como alteradoras de la disciplina de los centros, más cercanas -digamos- a las conductas disruptivas que a las que podrían ser propias -digamos- de una consideración penal.

Una falta de interpretación adecuada también del principio de autoridad docente o del profesorado, ¿no?, confundiendo muchas veces lo que es la presunción de veracidad con la certeza o con la verosimilitud, cuestiones que creo que algunos profesores, algunos componentes del profesorado no entienden bien, y comprenden como algo que realmente les lleva a sobreponer su palabra sobre la de cualquier menor que pueda estar en contra o pueda opinar de forma diferente sobre lo que ha ocurrido. Esto está causando también muchos problemas porque llegan a Fiscalía comunicaciones en la que luego, claro, evidentemente hay que dar pie a que el menor pueda invocar o decir o hablar sobre aquello que se le pretende imponer y, claro, cambian mucho las versiones cuando se contraponen, que cuando solamente existe una.

Y esto es consecuencia creo de una mala explicación o consideración sobre el principio de autoridad docente o autoridad del profesorado, que sí sirve, por supuesto, para otras muchas cuestiones, como es la posibilidad de considerar más grave determinadas agresiones a los profesores que si no lo fueran, evidentemente, pero el problema principal que les quiero plantear es precisamente el de la mala concepción que muchas veces conlleva esta interpretación, creo que inadecuada, del concepto de autoridad docente.

La ausencia de comunicación a Fiscalía de, bueno de todo aquello que ocurre en los centros educativos nos llevó en su momento a la firma con la Conselleria de Educación, yo estuve presente y fui yo prácticamente el que redactó este texto, de 25 de noviembre de 2016, el acuerdo de coordinación entre la Conselleria de Educación y la Fiscalía delegada de menores para que todas aquellas cuestiones que supusieran una mínima desatención o una vulneración posible de algún derecho de un menor sea penal o no penal, o sea de cualquier otra naturaleza y sea cual sea la edad del menor, se comunique a Fiscalía precisamente para evitar estas situaciones.

Hubo un momento en el que esta comunicación se llevó a cabo de forma muy constante, a través del correo electrónico que se dio, pero posteriormente fue bajando el nivel de intensidad hasta que, últimamente, vuelve a estar en niveles de mínimos las comunicaciones desde las fiscalías, perdón, desde los colegios a la Fiscalía, que además, bueno, pues es un acuerdo que realmente fue luego dulcificado en cuanto a la forma de llevar a cabo por una instrucción, la 1/2017, de 19 de

enero de 2017, que digamos... no venía a decir lo mismo que efectivamente se pretendía mediante el acuerdo de colaboración del año 2016.

La intención es importante, la intención es fundamental, se había llegado a ese acuerdo, si alguno lo recuerda este convenio de colaboración surgió como consecuencia de un hecho muy mediático, que surgió en un colegio de Palma, que salió en todos los medios de comunicación, que es lo que les decía al principio, que dio lugar precisamente a que este recordatorio por parte de la Fiscalía se impusiera como necesario.

Como digo, poco a poco se han ido relajando -creo- estas comunicaciones y me gustaría utilizar este importante foro para que se relanzara de nuevo, con la idea que les dije al principio de simultanear actuaciones, esta idea de comunicación a la Fiscalía.

Acabo de participar también no hace mucho en el protocolo de actuación en caso de abuso sexual y explotación infantil, en el que han participado todas las instituciones, creo que hay un borrador ahora que es muy..., bueno, se han llevado a cabo muchas correcciones en cuanto a determinadas acepciones que se consideraban inicialmente, sobre todo por ejemplo en materia de si se podía o no recibir exploración a las víctimas menores de maltrato de abuso sexual o cómo se debía de hacer, o si era necesaria esa comunicación a la Fiscalía. Todo esto me parece muy importante, y creo que si se llegara a aprobar, cuando corresponda o como corresponda, ese protocolo, con las aportaciones que se supone que se han llevado a cabo por todas las instituciones, pues sería, en mi opinión, muy interesante que se tuvieran en cuenta, porque muchas de ellas son reflejo de lo que les estoy comunicando aquí y son problemas reales que llegan a la Fiscalía, de verdad que no me estoy inventando nada, e incluso les puedo decir que son cuestiones no de hace años, sino que son cuestiones relativamente recientes de dos o tres años acá.

La indefinición del tema del acoso escolar, como digo, considerándose muchas veces como acoso escolar cuestiones que realmente no lo son o por el contrario, bueno, pues utilizando, digamos, una concepción amplia de acoso escolar de nuevo para tratar estos temas única y exclusivamente en el ámbito educativo cuando correspondería también a la Fiscalía conocer estos asuntos, porque, si se lee el protocolo de acoso escolar que hay ahora mismo colgado en la página web, la Fiscalía aparece nada más que cuando toda la tramitación anterior se ha decidido por otras entidades, que no son la Fiscalía, si esos hechos son o no constitutivos de delito. Es decir, no es la Fiscalía la que define si eso es o no delito, que sí que es competencia exclusiva de la Fiscalía, sino que se decide por el resto de las instituciones, si efectivamente eso que ha ocurrido allí es o no delito; y si es delito, es decir, si se considera delito por esas instituciones, se comunica a la Fiscalía; y si no lo es o ha salido la cosa bien, como les dije al principio, pues ya no es necesario llevar a cabo esas comunicaciones.

Esto no puede, en mi opinión, ocurrir y la Fiscalía aparece en ese protocolo, al final, si los hechos son graves o si no han tenido solución como les dije al principio. Esto aplicado al

protocolo a acoso escolar lo podemos..., perdón, esto aplicable al protocolo de acoso escolar lo podemos extender a cualquier otra situación que ustedes estimen conveniente relacionada con los problemas que se plantean en el ámbito educativo.

Las limitaciones también de los profesores para denunciar, luego nos encontramos con situaciones como las de algunos colegios que hemos visto, en los que no se denuncia porque se confunde entre la denuncia formal y la denuncia ética. Una cosa es que sean los padres o representantes legales los que tienen según el Código Penal la obligación de denunciar determinados abusos o delitos contra la libertad sexual de los menores, y otra cosa es que éticamente si en una institución que trabaja con menores se conoce que efectivamente están ocurriendo determinados hechos que pueden ser delictivos, evidentemente no se puede permitir que este tipo de comunicaciones se omitan a las instituciones y autoridades adecuadas para poder comenzar, digamos, a realizar las actuaciones jurídicas necesarias para poder evitarlas o para poder ponerles fin.

Por tanto este problema de la denuncia y también los límites muchas veces que vienen derivados por ese... por ese filtro, que necesariamente tiene que pasar por la educación, perdón, por la dirección de los centros, pues ponen muchas veces coto a este tipo de situaciones.

Rápidamente. Son muchas más cosas las que tenía, quizá vayan saliendo luego a lo largo de otras intervenciones. Tiene que tratarse mucho el tema de los padres en los colegios; muchas veces no se concibe que se puedan hacer cosas si los padres no autorizan determinadas actuaciones; los padres no tienen que autorizar que un menor pueda ser objeto de una intervención del orientador educativo, o los padres no tienen que autorizar si tienen o no que hacerse determinadas actividades que forman parte del sistema educativo. Es decir, los padres no deciden o rechazan lo que pueden hacer o no los hijos que están dentro del sistema educativo, por ejemplo si tienen o no que ser objeto de reconocimiento (...) para ver si son o no personas con espectro autista, y que muchas veces se niegan porque los padres no lo autorizan. Es decir, hay cosas que son derechos de los menores, no derechos de los padres. Todo esto tiene que estar más que claro, porque hay un miedo reverente en los centros educativos a que si el padre, la madre, no autoriza algo yo no puedo hacer nada con el menor, y esto no es así. Y recuerden también, por favor, que a todos aquellos padres que van a quejarse a los centros educativos se les recojan por escrito todas estas quejas, ya que evidentemente luego se quedan en aguas de borraja y no se sabe efectivamente si se le ha dado o no una solución a este tema.

Las asociaciones de padres de alumnos y las posibilidades de intervención que tienen. Todo el tema, por favor, de la protección de datos en los centros educativos, donde se acumulan sentencias judiciales o..., bueno, resoluciones de otros órganos, que luego además se intentan ejecutar, cuando nadie les ha dado autorización para que ejecuten o no ejecuten determinadas resoluciones judiciales. Es decir, yo he visto órdenes de alejamiento y prohibición de que un padre a lo mejor recoja al menor un determinado día porque dicen que hay una orden de alejamiento que al colegio ni se les ha dicho que tiene que ejecutar, ni nadie les ha dado ninguna orden de que ejecuten esa resolución, ni siquiera saben si está o no en

vigor... Es decir, ojo con esto; es decir, a parte del tema de la protección de datos que supone tener acumuladas resoluciones judiciales, administrativas o documentos sanitarios en los centros educativos, luego está el tema de que además hay un intento de acumular competencias por parte de estas autoridades que realmente muchas veces no les corresponden.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Díaz, hauríem de... Em sap greu, em sap molt de greu però hauria d'anar acabant. Dos minuts.

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

Dos minutos, Sra. Presidenta, simplemente para exponer los demás temas que iba a tratar por si son objeto de consideración posteriormente en otros apartados.

Los límites a la actuación del policía tutor, sobre todo en el ámbito de las prácticas restaurativas y mediadoras; por favor, son competencias de orden público, no otras. El uso de menores para actos reivindicativos en los centros educativos, que es un tema muy importante, que son derechos de los menores, no se les puede utilizar para reivindicar según qué cosas o según qué no cosas que el centro educativo tenga a bien considerar que deben ser objeto de consideración; no se puede utilizar a los menores a conveniencia por parte de los centros educativos para esto.

El tema del alumnado NESE u otros de necesidades especiales, en los que hay mucha intención de detección pero luego no hay, y aquí sí que se plantean muchas quejas en Fiscalía, medios para llevar a cabo y para atender las necesidades de todos estos menores. Las nuevas tecnologías.

La Inspección educativa; la Inspección educativa, a parte de cumplir la ley, por favor, las quejas mayores que llegan a la Fiscalía son las que se refieren a que todas las consideraciones que se hacen se hacen de forma oral, es decir, no se hacen por escrito, no se dan órdenes, no se comunican, se llama por teléfono, "haga usted esto o deje de hacer esto", pero esto no funciona así; es decir, las órdenes y las decisiones que se den por la Inspección se tiene que dar por escrito y de forma argumentada como cualesquiera otras.

Aparte de esto, finalmente, señorías, los libros de texto, evaluar qué textos legales se corresponden o no con los curriculums de primaria i de secundaria; esto se está tratando también en Fiscalía, yo lo tengo también encima de la mesa junto con otras cuestiones como consecuencia de estas quejas que digo que suelen existir. La coordinación con los servicios de protección, los servicios sociales y reforma en lo que se refiere a la parte educativa que corresponden.

Y finalmente ya es una petición que no tiene relación con el tema que estamos tratando, pero sí les rogaría que si pudieran hicieran lo posible porque en los centros de menores con problemas de conducta previstos en la Ley 1/96 se creen ya. Los (...) son unos centros establecidos para menores que están en régimen de tutela, una especie de intermedios entre centros de reforma y centros de protección que son absolutamente

necesarios, y llevamos ya tres años intentando que este centro, al menos un centro de estos, se cree, y esto es una petición que haga, una reivindicación que les solicito de forma vehemente, si es posible, para que si pueden hagan lo que sea posible para que estos centros, o al menos uno de estos centros, se creen.

Muchísimas gracias. Estoy a su disposición, presencialmente y en la Fiscalía de Menores y en mi página web para cualquier cosa que consideren oportuno aclarar de algo que no ha sido si no una exposición muy amplia y extensa de los múltiples problemas que la educación plantea en el ámbito del entorno jurídico de protección de la Fiscalía.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Muchas gracias, Sr. Díaz. Ara té la paraula la Sra. Susanna Moll, per un temps de deu minuts.

LA SRA. REGIDORA D'EDUCACIÓ DE L'AJUNTAMENT DE PALMA (Susanna Moll i Kammerich):

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, vull començar dient que un pacte educatiu em sembla imprescindible, i no sols a l'àmbit d'aquesta comunitat autònoma sinó també a l'àmbit nacional. En aquest sentit crec que s'ha de donar l'enhorabona a la feina que han duit a terme totes les entitats i persones de la comunitat educativa que han donat un exemple d'implicació i d'esforç conciliador per arribar a un document el més consensuat possible.

Com diu el mateix document del pacte és bàsic dotar el sistema educatiu d'una estabilitat per damunt dels successius canvis que necessàriament es donen a les nostres institucions i òrgans de govern, independentment del color polític que els gestioni en cada moment. Per això és tan important comptar amb la participació de tots, per assolir un acord que pugui satisfer al màxim les diferents parts implicades, això sí, sempre partint des de postulats avalats pels experts i pels científics.

Som aquí com a representant dels ajuntaments, concretament de l'Ajuntament de Palma, i supòs que ja hauran sentit moltes altres vegades i coneixen perfectament els problemes que tenim els municipis en matèria d'educació, principalment per un tema de competències. Palma té, a més, les dificultats afegides per ser una gran ciutat amb més de 400.000 habitants i amb una enorme aflluència de persones nouvingudes de tota procedència, amb cultures, costums i llengües molt diverses, però també ens afecta especialment la famosa regla de despesa o la falta de recursos humans i la dificultat d'incorporar personal a les nostres àrees. Malgrat això som molt conscients que som l'administració més propera als ciutadans, i pens que hauríem de poder ampliar molt més les nostres competències municipals, sempre, evidentment, que vagin prou dotades per poder fer-hi front. A vegades és molt frustrant no poder fer algunes intervencions que solucionarien situacions que infereixen en la bona activitat educativa a les aules o als centres, perquè aquesta intervenció no es considera manteniment, que és realment la nostra competència, sinó inversió.

No hi ha cap eina més útil que l'educació per garantir la igualtat d'oportunitats, la formació d'una ciutadania crítica, preparada i compromesa, conscient dels seus drets i dels seus deures, capacitada per viure en un món que cada dia més esdevé un món del coneixement i de la comunicació. No podem deixar l'escola sola en l'assoliment d'aquests objectius, i des de l'ajuntament, des de la ciutat hi hem de participar amb més recursos, més competències i més seguretat jurídica. Des de l'Ajuntament de Palma ja ho estam fent en la mesura de les nostres possibilitats i a través de quatre programes de Palma Educa: Escoles obertes, compartim l'educació; Èxit, suport i orientació a l'estudi; Temps d'educació i formació; i Participació educativa. Quant a aquests programes el nostre ajuntament treballa molt dins la línia que ja ofereix el pacte; a Escoles obertes per exemple comptam amb Barri Educa, reglament d'usos d'espais públics, escoles municipals esportives a les escoles, suport tècnic d'intervenció educativa, subvencions, camins i rutes escolars segures, etc. Un exemple de treball transversal, participatiu i d'integració es la Comissió educativa de Son Gotleu que fa una feina magnífica.

El Programa Èxit treballa el reforç escolar i aules d'estudi amb la implicació de mestres i famílies. Temps d'educació i formació inclou el servei de formació d'adults, escola de música, programa d'activitats, mostra de teatre, fotojove, recull literari, o la formació de pares i mares. I la participació educativa es desenvolupa a través de representants municipals, els consells escolars, que han de poder respondre en nom de l'ajuntament a les propostes dels centres i, per altra banda, han de ser els ulls i les orelles de la regidoria per traslladar-hi les necessitats del centre, i llavors també tenim el consell educatiu municipal.

Tots aquests programes crec que són exemples del que pensam que ha de ser una ciutat compromesa amb l'educació, però necessitam eines per poder ampliar i estendre aquestes actuacions, i això s'hauria de reflectir en una futura llei autonòmica, però també a efectes de competències a nivell nacional.

Creiem fermament en la importància d'un pacte consensuat entre tots els agents per assegurar i donar continuïtat al procés educatiu de tota una ciutat. Una ciutat educadora, que Palma ja és, i una ciutat amiga de la infància, un segell que ja ha encetat el procés per aconseguir. Com a ciutat educadora, el nostre model és la intervenció i el procés integral i basat en els principis de proximitat, participació, cooperació, cohesió social, corresponsabilitat i ètica, valors democràtics, justícia, respecte i convivència en pau; es tracta d'un procés de vida que no podem començar de bell nou cada 4 anys i del qual tothom forma part i tothom n'és part implicada, és a dir, tothom educa i tothom és educat. Això suposa un compromís de tota la ciutat, de tot el Govern i de totes les àrees per treballar conjuntament i de manera coordinada.

Mobilitat, carrils bici per connectar els barris, rutes escolars segures, transport públic gratuït per als menors de 15 anys. Urbanisme, participació dels infants i joves en el Pla d'ordenació territorial, medi ambient, EMAYA amb activitats de sensibilització, horts urbans per a tothom, participació, pressuposts participatius, consell social, igualtat i joventut amb el Pla d'igualtat, programes i serveis per als nouvinguts,

benestar social, treball comunitari en els barris, beques de menjador i seguretat, aquí ja se n'ha parlat abans, activitats de sensibilització i informació en els centres, però també policia de barri i policia tutor. Pens que una futura llei hauria de contemplar totes aquestes aspectes per garantir la possibilitat de dur a terme aquestes actuacions a nivell municipal.

Un altre tema a desenvolupar per l'ajuntament, en coordinació amb la conselleria, i que contempla pacte i haurà de contemplar la llei, és la zonificació, planificació i mapa escolar de la ciutat, a la qual el municipi hi té molt a aportar, perquè cal tenir en compte el model de ciutat, la mobilitat, la seguretat ciutadana, etc. I també hem de tenir en compte, per altre costat, que volem escoles de proximitat i que els infants no s'hagin de desplaçar molt lluny del seu domicili, però conjugant aquest factor amb la necessitat de no crear guetos, especialment a les barriades més vulnerables i amb un alt índex d'alumnes nouvinguts. Aquí és molt important implicar tots els centres educatius, tant públics com concertats, per tal d'aconseguir la integració dels nouvinguts i garantir que acabin la seva etapa escolar essent competents en les dues llengües, català i castellà, a més, en molts de casos, en la seva llengua materna.

I no voldria acabar aquesta intervenció sense parlar de l'etapa 0-3, que ja sabem que no és una etapa educativa obligatòria, però que cada vegada som més conscients de la importància dels tres primers anys en el desenvolupament d'una persona. El document del pacte l'esmenta d'una manera molt breu i pens que li hauríem de donar més rellevància. El document apunta literalment que la gestió dels centres d'educació infantil anirà a càrrec de les administracions més properes, per tal que les decisions organitzatives, horaris, calendaris, serveis oferts, etc., estiguin ben ajustades a les necessitats locals. Però per això s'hauran de donar més competències i més recursos als municipis.

L'Ajuntament de Palma fa una aposta ferma per l'etapa de 0-3, fem un esforç considerable per adequar els equipaments de les escoles del Patronat Municipal d'escoles infantils a les actuals necessitats i normatives, perquè els nostres infants puguin desenvolupar-se personalment en un entorn idoni per a les seves característiques, necessitats i seguretat. Entre altres mesures, per reforçar aquesta etapa educativa és necessari: un pacte que assumeixi el compromís d'un programa d'inclusió per regularitzar i dotar de tots els recursos reals i necessaris per fer una escola de 0-3 realment inclusiva amb la incorporació de tots els nins i nines amb necessitats educatives especials. I la necessitat d'una normativa per a totes les activitats que s'adrecen a aquesta etapa, guarderies, ludoteques, etc.

Com a ajuntament actualment no podem més que donar llicència d'activitats a aquests servei si necessitem urgentment un marc legal per poder actuar i garantir unes bones condicions de seguretat en tots els aspectes per als nostres infants durant aquesta etapa de la nostra ciutat. La realitat sempre sol anar per davant i anar més ràpida que la legislació, i crec que no hauríem de desaprovechar aquesta ocasió per regular aquest aspecte.

Resumint, necessitam un pacte educatiu, de consens, basat en criteris pedagògics, lingüístics o sociològics, científics, que

tengui en compte el model de ciutat, la mobilitat, etc., que garanteixi estabilitat, però prou flexible perquè permeti adaptar-se a les noves tendències pedagògiques que ara mateix ja s'estan plantejant a les noves realitats socials i amb prou recursos econòmics i humans per poder-ho desenvolupar. Un pacte en el qual els centres educatius formin part de l'entorn més proper i puguin ser també espais per cohesionar el barri i que els ciutadans puguin aprofitar aquestes espais, aquests centres en horari no lectiu. Un pacte que contempli la formació integral de les persones des del seu naixement fins l'edat adulta en una ciutat educadora en què mai no deixam d'aprendre, ni d'ensenyar.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Moll. Ara té la paraula la Sra. Júlia Muñoz, per un temps de deu minuts.

LA SRA. REPRESENTANT DE L'ASSEMBLEA 0-3 (Júlia Muñoz i Ametller):

Hola, bones tardes. Bé, primer de tot moltes gràcies per haver-nos donat l'oportunitat de ser avui en aquesta compareixença.

Primer de tot, començar dient que m'ha agradat molt tenir de coixí i d'acompanyant, o jo acompanyar avui, tant el Sr. Fiscal, com la Sra. Regidora, perquè pens que tot allò que nosaltres havíem preparat com a col·lectiu, 0-3 d'illes, tant allò que ha aportat un, com allò que ha aportat l'altre, té molta confluència amb allò que nosaltres també volíem venir a expressar avui aquí.

Se'm sent bé? Sol tenir un to de veu baix.

Bé, represent el col·lectiu 0-3 que en altres ocasions ja ens hem trobat amb entrebancs importants, però avui ens tornam trobar en una d'aquestes èpoques crítiques a la que ens cal reivindicar una altra vegada la importància i el valor de 0-3 anys, com deia abans la regidora.

M'ha agradat sentir com el Sr. Fiscal parlava de sumar sinèrgies sense superposar-nos, saben cada un quin terreny ens pertoca en la defensa dels drets del menor, nosaltres també volem la defensa del dret del menor, sobretot del 0-3. Hi ha coses que són del dret del menors, com deia el Sr. Fiscal i, a part, també parlava de l'oportunitat, o de posar tots els recursos possibles per posar els mitjans per atendre els infants amb necessitats educatives especials, d'açò nosaltres també en parlarem.

A la vegada la regidora ha parlat d'açò, que no volem crear guetos amb les famílies més vulnerables. Justament aquesta és la base de la nostra reivindicació en aquests moments, és la base del 0-3 per l'equitat de la societat.

Ho explicaré en tres parts. La primera és perquè 0-3 està per un pacte educatiu; la segona seria perquè el 0-3 ha de tenir una especificitat dins aquest pacte, i la tercera és anar un poc més

enllà pensant en aquest pla o en aquest pacte específic per al 0-3.

A la primera, bé, volíem fer notar que el 0-3 es va implicar per un pacte per l'educació des del principi, és cert que, en principi, era a tall més personal i després ho vam escampar a nivell de col·lectius i, a darrera hora o finalment, ens vam poder coordinar com a Assemblea i col·lectius 0-3 Menorca, Assemblea de Mallorca i Eivissa i Formentera amb els col·lectius 0-3 Menorca, per introduir la nostra aportació al Pacte educatiu. I és cert, com deia la regidora, que també vam veure que quedava molt diluït, més que diluït, molt reduït, el punt que feia referència al 0-3, que és el punt 3.4.2. Veureu que és un paràgraf que nosaltres, fa ara cosa de tres mesos, vam redactar, reelaborar i el vam registrar d'entrada perquè es contemplàs la possibilitat de poder-lo ampliar perquè en el moment que ens trobam vam veure perillar les coses més fonamentals dels drets dels infants de 0-3 anys, i pensam que açò no es pot permetre.

El 0-3 estam per un pacte per l'educació perquè a la primera plana, que segur que vosaltres, vostès, ja han sentit repetir moltes vegades, els primers objectius que són a la plana 7, on parla de valors fonamentals o objectius fonamentals per a aquest pacte, nosaltres també estam per un pacte per l'educació que es fonamenti en l'equitat; estam per la dignificació de la tasca docent, que s'ha d'entendre com a motor de canvi educatiu; de fet, el 0-3, sense que tingués professionalment un reconeixement molt digne, hem estat motor de molt de canvi educatiu, i açò s'ha de reconèixer, i té molt de mèrit perquè, sense tenir aquest reconeixement i aquesta dignificació, hi hem fet molta feina i hem estat un referent important per a altres etapes educatives.

A la vegada estam també per la recuperació de condicions sociolaborals, i ho diem més fort i més clar que ningú perquè, a nivell d'Illes, hi ha molta desigualtat a nivell de drets sociolaborals entres totes les companyes, entre totes les educadores, i parl en femení perquè majoritàriament és un col·lectiu femení. I pensam que açò també s'ha de treballar en aquest sentit, per a totes les etapes, però també per al 0-3.

De fet, en el Decret 131/2008, de 28 de novembre, pel qual es regulava la xarxa d'escoles infantils públiques i es creava l'IEPI, l'Institut de Primera Infància, ja va representar un punt d'inflexió en aquest sentit, perquè es va dotar d'un reconeixement per a la titulació de les professionals que fem feina en aquest àmbit, i açò és un aspecte molt important, la formació ja sabem tots que és la base sobre la qual després pots donar una bona qualitat dins l'educació dins qualsevol àmbit professional. I estam també, sobretot, perquè es tenguí la inversió necessària perquè esdevengui una educació de qualitat a qualsevol etapa, i en el 0-3 també.

Aquesta era la nostra defensa d'un pacte per l'educació, perquè pensam que aquest pacte no és que sigui important, no, és que és imprescindible que es faci i que es faci amb caràcter urgent, perquè tots, supòs que totes les persones des dels diferents àmbits que han anat passant per aquesta taula, han anat dient la importància d'establir un pacte que doni estabilitat al sistema educatiu, però és que realment és urgentíssim que es

dugui a terme i urgentíssim vol dir que no hem de perdre més temps.

Per què el segon punt era perquè el 0-3 té una concreció singular dins el Pacte educatiu? En primer lloc, com ja ha dit la regidora, perquè els tres primers anys de vida de qualsevol persona són estructurants. Tots sabem, ho sabem nosaltres que som ignorants, entre cometes, i ho avalen els experts, dient que a nivell cognitiu, a nivell afectiu els tres primers anys són els que ens formen com a persones, per tant, si no té valor aquest moment evolutiu no té valor cap més altre, vull dir, és allà on posam el fonament de la persona.

En segon lloc, el 0-3 és considerat també pels experts com a punt de partida per a una construcció social, equitativa i justa.

I en tercer lloc, i en conseqüència, es fa necessari que la proposta per al 0-3 s'ha de fer des d'un marc global que tenguí en compte l'escolarització dels infants 0-3 no obligatòria, però sí amb prou places perquè pugui accedir-hi qualsevol infant de qualsevol família que vulgui accedir-hi, que no sigui per mor de qüestions econòmiques, per mor d'altres tipus de qüestions que un infant no pugui accedir-hi, sinó que ha de ser en igualtat d'oportunitats per a tots, per a tothom.

A la vegada, de l'escolarització nosaltres pensam i proposam que és important tenir en compte que s'ha de crear una cultura de criança. A Menorca, que és d'on jo veng, tenim molt clar el tema de la cultura de criança, la cultura de criança vol dir que les escoletes són contemplades com a espais d'escolarització, però, a la vegada, són uns serveis integrals on es poden oferir altres tipus de programa d'acompanyament a la criança. Per dir-ho així, d'una manera senzilla, que nosaltres solem emprar, és pensant que qualsevol família d'aquesta que nosaltres tenim més properes segurament els veiem avui en dia molt més totes soles que fa uns anys, es pateix una solitud en la criança molt gran, i més a una ciutat com a Palma, per exemple, segurament. Les famílies necessiten acompanyament, és evident, i viure la criança en solitud és molt dur i ens trobam famílies molt desorientades. Per açò, es fan necessaris programes d'acompanyament i que els programes d'acompanyament es poden donar dins àmbit escolar, dins l'escoleta mateixa, per a infants no escolaritzats. O sigui, que contemplam un servei integral on hi tenguí cabuda tothom i on tothom pugui tenir l'acompanyament que necessita.

També pensam que amb aquestes mesures es despleguen mesures reals per a la igualtat de gènere a l'hora de la cura dels fills i de les filles, perquè sabem que els nous contextos familiars requereixen de nous contextos socials de suport en funció de les necessitats del mateix infant i del seu context social i familiar. Per açò, és necessari que ho visquem de manera molt convençuda els sectors socials, però també els sectors polítics, i crear una política d'infància adequada de 0-3, per açò, pel que dèiem, perquè impulsa la igualtat social, perquè afavoreix l'equitat, perquè afavoreix l'accés de la dona i de l'home al món laboral i perquè crea un teixit social envoltant de la criança que permet identificar les necessitats dels infants i de les seves famílies.

Per donar resposta a aquestes diferents sortides es fa necessari la creació d'un teixit administratiu i social que arribi

a tots i a cada un dels nuclis familiars i que els ofereixi vies que els acompanyin en el fet educatiu d'aquesta franja d'edat.

En referència, per exemple, al tema de gestió, com deia la regidora, la gestió ha de ser local i propera. Tots sabem també les dificultats que tenen els ajuntaments per poder resoldre les qüestions de gestió, sinó per donar respostes econòmiques a les necessitats que les escoles demanen. Per açò, també demanem la part de responsabilitat al Govern, la part de responsabilitat dels ajuntaments sabem que fan esforços, però també el Govern té una responsabilitat que ha d'assumir per a també alleugerir els costos que suposen a les famílies. Les famílies no poden assumir una càrrega excessiva per dur infants de 0-3 a escoles, és a dir, hem de facilitar aquest accés, atesa la importància d'aquesta edat.

Sobre l'atenció a la diversitat, com també anomenava el fiscal, ens trobam amb manca de recursos importants, sabem que hi ha els equips d'atenció primerenca, que són els que detecten i intenten donar resposta a aquestes necessitats educatives especials, però també sabem que els recursos que tenim són molt pocs, i el 0-3 en té molt manco que la resta d'etapes. I, a més a més, en manquen criteris de dotació d'aquests recursos que encara no s'han fet públics i que venim demanant a la Conselleria d'Educació. També sabem que necessitem formació per a les educadores i les mestres, que puguin fer feina de manera conjunta amb aquests equips d'atenció primerenca.

Amb referència a les famílies, no pot ser que -com ja deia abans- carreguin amb els costos de l'escolarització, sinó que se'ls ha d'ajudar a nivell administratiu.

La participació de les famílies és imprescindible en la presa de decisions dels centres. Per tant, les necessitem i les hem de fer properes, però també hem de crear, hem de diversificar i flexibilitzar els models organitzatius de centres i programes, com ja havia explicat abans.

Amb referència a les professionals, pensam en la formació d'aquestes professionals, pensam en una formació conjunta amb serveis socials municipals i amb EMIF perquè si no és de manera conjunta sumant aquestes sinergies sabem que no donam resposta a totes les necessitats que hi ha a l'actualitat i hem de pensar, de manera també urgent, sortides a les professionals que per motius de limitacions físiques i d'edat no poden seguir fent feina en 0-3. És una edat en què físicament requereix uns esforços molt importants i que no sempre tenim el físic preparat i que ens va desgastant amb els anys per poder atendre'ls amb condicions, i se'n poden trobar de solucions: des d'acompanyament a mestres més novelles, des de fer aquests tipus de programes que dèiem abans, es podrien pensar mesures o pensar també que es puguin moure cap a edats superiors.

També s'ha de pensar en la formació dels equips directius per promoure una gestió de qualitat.

També s'ha de mencionar que és molt important, perquè vostès ja saben que el 0-3 és un cicle dins una etapa, l'etapa de 0-6, però per les peculiaritats del sistema així com està

organitzat els 0-3 està ubicat a uns espais i els 3-6 en un altre, a les escoles, als CEIP, a les escoles de primària.

I hem de fer molta feina i hem de basar-nos en el tema de com fem protocols de traspàs entre el primer cicle i el segon cicle, com fem formacions conjuntes primer cicle i segon cicle perquè açò és necessari per al bé dels infants. I a la vegada hem de garantir un servei de qualitat, on s'hauran d'establir uns paràmetres i uns criteris de control que observin i garanteixin el servei ajustat a les necessitats educatives i socials.

I acabat aquest segon punt, el tercer, que és curt, és el 0-3 que mira cap al futur. El 0-3 que mira cap al futur és aquest 0-3 que tants de cops ha vist en perill la seva identitat, com ha passat aquests darrers mesos, i que defensa per damunt de tot els drets bàsics de la infància, com és el dret a l'educació.

El 0-3 que mira al futur és aquest 0-3 que demana un pacte per l'educació i que demana un pacte per al 0-3, on es posi en valor respecte per la primera infància com a bé fonamental per a una societat equitativa i justa; un pacte per al 0-3 que parteixi de l'estudi fet per una comissió d'experts, és el que venim demanant des de fa temps: on s'estableixi un conveni de finançament que concreti les responsabilitats de finançament econòmic per part del Govern i les administracions locals; on es pensi el 0-3 com a xarxa pública d'escoles infantils que comptin amb un lideratge que organitzi la participació de totes les administracions i també de tots els sectors implicats, famílies i professionals; una xarxa que es va començar a muntar a l'any 2008 i que s'ha de reprendre per igualar les oportunitats de les famílies de totes les illes; on se sumin sinergies pensant en aquesta xarxa com a servei, és a dir, detectar i analitzar els contextos reals de necessitats familiars i socials i sobretot tenir en compte les famílies més vulnerables; que es pensi amb l'acompanyament a la criança i s'ha de pensar també com se sumarà l'oferta privada i l'oferta pública, perquè aquesta oferta hi és i existirà. Per tant, hem d'anar sumant aquestes energies.

Mentre venia avui amb l'avió pensava que durant aquests darrers mesos ens han sentit a dir, a nosaltres, persones ens han dit a nosaltres que érem unes il·luses, no?, que somniàvem, que..., bé, que tot açò eren coses que les de 0-3 ens..., bé, açò, fantasiejàvem un poc, no?, i com que volava amb l'avió pensava que hi va haver algú que també en el seu moment va somniar que un dia una persona podria volar i he vingut volant. Vull dir que el 0-3 també és possible, que tot açò es pugui..., es pugui fer un bon pacte i es pugui fer un bon pla.

Acabaré amb una frase d'Ismael Palacín, que és un gran pedagog de la Fundació Jaume Bofill que en una conferència es demanava: "seria raonable eliminar beques universitàries i posar aquests diners a l'educació infantil i bàsica?" I ell mateix seguia: "si vols crear un bon sistema educatiu, crea'l de prest, s'han de potenciar les capacitats primerenques. L'educació infantil i les hores d'aprenentatge que faci un infant és irrellevant per a les famílies acomodades, però no és igual si ets d'una família amb nivell d'instrucció baix."

Jo tenc la sort d'haver estat mestre a 3-6 i ara ser mestre a 0-3, he tingut molts d'anys infants que arriben a 3 anys que no han estat escolaritzats prèviament i que són d'unes famílies que

s'ho han pogut permetre i han optat d'aquesta manera i els infants no han passat cap pena.

En canvi, sí que m'he trobat infants de 3 anys que passaven molta pena i, a més a més, mirar-los amb la tristesa de saber que duen l'etiqueta posada que ja no se'n sortiran, perquè són infants que als 3 anys és molt mal de fer que després se'n surtin. Per tant, tenim la possibilitat i la base per poder-ho fer possible i donar bones oportunitats a tothom.

I bé, aquesta era la nostra presentació, i agraïm molt haver-ho pogut explicar aquí avui. Demanam que es pugui resoldre tot el pacte i tot el pacte per al 0-3 el més ràpid possible i ens posam a la vostra disposició pel que faci falta.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Muñoz. Per tal de formular preguntes o observacions tot seguit procedeix la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la Sra. Núria Riera, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. RIERA I MARTOS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bones tardes a tothom, senyores diputades i diputats. En primer lloc en nom del Grup Parlamentari Popular volem donar la benvinguda i les gràcies als tres compareixents d'avui horabaixa que ens han il·lustrat amb les seves exposicions.

Bàsicament, *quería centrar un poco mis cuestiones en este turno de intervención cortito que tengo al Sr. Díaz i Cappa porque tengo que decirle que su intervención ha sido muy enriquecedora desde el punto de vista de reveladora de estas ausencias, de eficiencias, de comunicación y de coordinación que serían muy mejorables entre Fiscalía y Conserjería de Educación, ¿no?, que en definitiva es quien tiene las competencias de organizar de forma administrativa toda la educación de nuestros niños.*

Entonces, quisiera que nos profundizara un poquito más sobre la situación que ha dicho usted o la queja que ha hecho usted referente a la utilización de menores con finalidad ideológica en los centros. Creo que se ha querido referir a los supuestos casos de adoctrinamiento que han salido publicados en medios de comunicación o que se han dado a conocer, pues, sobre todo en los últimos años, y quisiéramos saber sobre todo si han tenido efectivamente denuncias en ese sentido, como tal adoctrinamiento u otro tipo de utilización ideológica, si le han llegado estas denuncias de la propia Conserjería de Educación o al revés, ustedes las han comunicado a la conserjería y tener un poquito más de información, porque pensamos que es un tema realmente muy serio que todos deberíamos conocer, quizás, para poner solución en los acuerdos que hagamos de mínimos en este pacto educativo.

También nos ha impresionado saber cómo ha ido desvirtuándose el convenio de colaboración que se firmó entre

ustedes y la consejería o el Govern, para esa colaboración Fiscalía-administración educativa, y quisiéramos saber en qué no coincide la instrucción que ha llegado a los centros en relación al convenio inicial que se firmó, porque también, pues realmente si hay un convenio para unas finalidades y luego la instrucción deriva mucho del mismo, pues es un tema importante a tener en cuenta, saber qué es lo que hay que corregir.

Ha hablado usted de que hay regímenes disciplinarios diferentes en los centros y quizás sea una situación irregular. Quisiéramos saber si han hecho ustedes algún tipo de requerimiento a la consejería o a la administración educativa o a los inspectores para que se corrija esa diferencia y haya una homologación, homogeneización o haya un modelo de régimen igual en todos los centros para que la situación ciertamente alegal se corrija.

Y finalmente si han hecho requerimientos o si ha habido denuncias sobre contenido de libros de texto que se separen del espacio oficial que establecen los currículums.

Creo que son cuestiones concretas, pero muy necesarias de conocer desde esta comisión que en definitiva somos los responsables de representar en materia educativa, pues a la sociedad.

I en relació amb la Sra. Moll, bé, vull agrair a Júlia la seva intervenció, a la Sra. Moll, volia saber si s'ha coordinat amb la Conselleria d'Educació a l'hora d'establir la planificació d'infraestructures educatives a Palma, és a dir, nous centres, millora de centres; si hi ha coordinació, si està satisfeta d'aquesta coordinació, i si té constància que s'hagin de fer centres d'aules modulars íntegrament, aquests centres que es varen anunciar, que em sembla que hi havia una zona de Palma en què n'hi havia previst un, si tenen coneixement que se n'hagi de fer qualcun en concret i a quina zona de Palma, si podem tenir una mica més d'informació.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Riera. Pel Grup Parlamentari Podem Illes Balears té la paraula la Sra. Laura Camargo, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. CAMARGO I FERNÁNDEZ:

Gràcies, presidenta. Volia començar també agraint la presència dels tres ponents en aquesta ponència de pacte educatiu, i tenc algunes preguntes concretes; el temps és limitat, hi ha coses que crec que són molt importants, però tractaré de centrar-me en les preguntes que més crec que ens poden ajudar per tal de desenvolupar dues qüestions que crec que estan relacionades, com és el tema de l'educació 0-3, que pensam que és una qüestió fonamental que hauria de ser tractada dins una propera llei educativa de les Illes Balears, i també la limitació de competències que un ajuntament té, però ahora també aquesta idea que la Sra. Moll ha explicat, que és l'administració més propera i la que en realitat coneix la realitat i les necessitats de l'entorn.

M'ha cridat l'atenció, de l'exposició del Sr. Díaz i Cappa, les diferències que ha establert entre el que són les competències seves i el que no ho són, qüestions com per exemple la *homeschooling* o aquestes escoles que no estan homologades, i ens agradaria conèixer com tracten aquests casos; és a dir, una vegada que arriben... -m'entén en català, no?- una vegada que arriben a Fiscalia com tracten qüestions que en principi, segons vostè ha expressat i explicat, no són de la seva competència, i que des de la conselleria es consideren casos d'absentisme, que és una de les qüestions que des de Fiscalia vostès tracten, aquesta qüestió que és molt important i és evitar l'absentisme.

Després també m'agradaria conèixer com es coordinen amb les altres administracions i si hi ha una bona coordinació per tal de fer front a totes les necessitats que detecten. I també si consideren que s'han de desenvolupar més altres mesures per tal d'evitar la seva intervenció, és a dir, mesures que no siguin de caire més aviat punitiu o que no hagin de venir des de Fiscalia, sinó també relacionades amb qüestions que han sortit aquí en altres compareixences, com per exemple la feina dels educadors socials, dels educadors de carrer, i que són molt necessaris també en segons quins àmbits, especialment, per tal d'evitar les qüestions que després arriben a Fiscalia.

També ha cridat la meua atenció el fet que després d'aquest esclat que vostè ha esmentat s'hagin... diguem-ne, tal com ha explicat, hagin baixat els contactes o la coordinació entre els centres i la Fiscalia, després de la creació, segons he entès, d'una mena de protocol per tal d'evitar casos com aquell que va ser tan mediàtic.

Respecte de les altres dues compareixences, de la Sra. Moll i la Sra. Muñoz, en concret a la Sra. Moll m'agradaria demanar-li si s'ha estat pensant en un pla de remunicipalització d'escoles a Palma, si s'està desenvolupant alguna mesura en aquest sentit; si s'han pensat crear noves places d'escoles i com tot això es pot dur a terme amb aquesta limitació pressupostària, per un costat, i de competències, per un altre, i amb la necessitat que a Palma sabem que tenim de la creació de noves places...; i si s'ha fet un projecte pedagògic del Patronat d'escoles.

Després, a la Sra. Muñoz, sabem tothom que hi ha moltes diferències en el desenvolupament d'educació 0-3 a Menorca i a la resta de les illes; són, diguem-ne, l'avantguarda d'aquest model que ens agradaria que es pogués estendre a la resta de les Illes. Aquí no fa molt de temps s'ha aprovat una proposició no de llei precisament per tal que el model de Menorca pugui ser replicat a les altres illes, i es va aprovar precisament una qüestió que vostè ha esmentat, i que és la creació d'aquesta comissió d'experts, també la creació d'una comissió de planificació de l'IEPI, i m'agradaria conèixer per què és tan important aquest institut i la planificació, la bona planificació amb la participació de tots els actors implicats -famílies, professionals, etc.- en aquesta comissió de planificació, i d'aquesta altra comissió d'experts, i també del Pla estratègic 0-3, que clarament aniria en la direcció que vostè ha explicat d'engrescar més el Govern en la creació d'una xarxa 0-3 que pogués ser seguint el model de Menorca replicat a les altres illes.

I..., sí.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Camargo, hauria d'acabar, per favor.

LA SRA. CAMARGO I FERNÁNDEZ:

He acabat, ja. Gràcies, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari MÉS per Mallorca té la paraula el Sr. David Abril, per un temps de cinc minuts.

EL SR. ABRIL I HERVÁS:

Gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i a tots, i especialment la benvinguda i l'agraïment al Sr. Díaz, a la Sra. Moll i a la Sra. Muñoz. Intentaré ser el més concret possible en les meves preguntes.

Primer, al Sr. Fiscal, si podria recordar... ha citat algunes sentències sobre el tema del *homeschooling*, si pogués tornar a donar la referència li ho agrairia. I també li demanaria la seva opinió, si ens la pot donar, sobre com pensa que s'haurien de regular aquestes altres formes, diguem, d'escolarització que vostès reben com a denúncia, a vegades, per temes d'absentisme, tant pel que fa al *homeschooling* com a altres iniciatives, diguem, educatives privades no homologades.

També li demanaria..., ha parlat de la coordinació amb Educació, però també li voldria demanar, perquè també té una dimensió educativa, quin és el nivell de coordinació de la Fiscalia de Menorca amb Convivexit, amb l'Institut de convivència i èxit escolar, que també veuen molts de casos sobretot pel que fa al *bullying* i a altres formes d'assetjament, i amb l'Oficina de Defensa del Menor del Govern, que pertany a una altra conselleria però crec que tot al final està interrelacionat.

El que ha dit sobre el tema dels inspectors, sobre aquesta manca a vegades d'instruccions o d'ordres per escrit, no he acabat d'entendre molt bé a què es referia; si ens pogués donar algun exemple concret també li ho agrairia.

M'ha sorprès el tema de..., bé, ja li ho ha demanat també la Sra. Riera i crec que la Sra. Camargo hi ha fet referència, el tema aquest que se'ls remeti o se'ls demani fins i tot que revisin els currículums. Aquí jo em permet dir la meua opinió, o sigui, jo trob greu que es polititzin els currículums, i en això crec que tots hauríem de fer una reflexió, però si a més al final acabam judicialitzant-los crec que ja tenim a vegades la política com exemple de cap a on no hauríem d'anar. És una reflexió que pos aquí damunt la taula.

Respecte de la Sra. Moll sobre el tema de model de ciutat i aquesta idea de ciutats educadores, de ciutats amigues de la infància, que jo a més evidentment i des del nostre grup compartim, li volia demanar com vinculen, si em pot posar exemples, la participació -ha parlat també del Consell d'Infància de Son Gotleu- com vinculen la participació dels

infants no amb la dinàmica mateixa ja del model de ciutat sinó també fins i tot en la presa de decisions de com ha de ser la ciutat, que jo crec que també s'han d'entendre com un procés educatiu. I també li volia demanar si en tant que municipi, i Palma és un municipi important i això genera molts de maldecaps, si se'n troben molts, de maldecaps, per exemple respecte d'una de les obligacions que tenen que és el manteniment dels centres d'infantil i primària públics.

I finalment, per a la Sra. Muñoz, tot el que planteja evidentment des del nostre grup estam d'acord, compartim i crec que ha estat així sempre amb els govern d'esquerres, i d'aquí ve la llei que es va aprovar durant el segon pacte, aquesta aposta per un 0-3 educatiu; aquí fa poc -s'ha dit també- varem aprovar una moció. Jo tenc els meus dubtes, tot i que m'agradaria molt, i també som un ferm defensor d'això, que el model menorquí es pogués exportar a la resta d'illes, però fins i tot, tot allò que ha pogut invertir el Govern aquesta legislatura, que són més 100 milions d'euros, en 0-3, que, entre cometes, no és la seva obligació, perquè escapa com a administració educativa d'una etapa de l'educació que malauradament, malauradament, no és obligatòria, com ho hem de fer, per aquesta altra part que diguem també de la proposició no de llei que vam aprovar, de com ho hem de fer per regular aquest altre 0-3 que no va per la via educativa, que és el que ens agradaria.

I això crec que afecta no només a les guarderies, sinó a (...) de dia, ludoteques i altres formes de guàrdia i custòdia dels infants, perquè evidentment també és una part que hem de regular, com l'hem de regular perquè no afecti per exemple al model menorquí i a la vegada doni resposta a aquest buit que tenim, perquè és evident que encara que volguéssim apostar i tots tenguéssim clar aquest model de 0-3, preferentment educatiu i lligat al sistema, serà un procés per als recursos dels que disposam les administracions a mig i llarg termini. Tot i que també és vera que hi ha administracions que tenen doblers, com els ajuntaments, i que el Sr. Montoro no els deixa gastar, només els 500 milions d'euros que hi ha en aquests moments als ajuntaments de superàvit en els bancs, fent interessos, es poguessin destinar per exemple a construcció i manteniment d'escoletes i a contractació de personal, segurament tothom estaria molt content.

I res més per part meua. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Abril. Pel Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES té la paraula la Sra. Maria Antònia Sureda, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. SUREDA I MARTÍ:

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats. Agrair als tres compareixents que hagin vingut a explicar-nos la seva visió del futur pacte des de la seva perspectiva laboral. Jo pens que sobretot les paraules del Sr. Díaz, per desconeixement, són les que ens han sorprès més a nosaltres, perquè dins l'àmbit educatiu és allà on tenim més relació, més converses, però clar, tots els punts que ens ha marcat el Sr. Díaz, almanco personalment són els que em poden haver sorprès.

M'agradaria saber del que ha dit, en quin tant per cent de problemàtica es troben, o quantes denúncies per absentisme, per situacions disciplinàries, perquè, és clar, si no sabem a què ens podem referir, a quantes persones ens podem referir en aquest sentit.

De totes maneres jo crec que l'important aquí, com que preguntes se n'han fet moltes i no tendran abast per contestar-les totes, el que ens interessa és el pacte educatiu i des de la Fiscalia de Menors m'agradaria saber què pensa vostè que hauria de contemplar la llei en benefici de què no passessin aquestes coses, o si hi hauria de contemplar una coordinació, un seguiment a una sèrie de persones que vengués marcat una miqueta per llei, perquè no passàs això que després es fa un conveni, després no hi ha un seguiment i no es du endavant. Una mica això.

Respecte de la Sra. Moll. Jo també som regidora d'Educació i conec per tant, la realitat dels ajuntaments. I també som mestre de 0-6 i per tant, entenc perfectament la part de la problemàtica que es troben sobretot les persones que fan feina dins el 0-3. Per tant, jo com ajuntament, o com a municipi, què considera vostè que hauria de contemplar el pacte, si considera que hi hauria d'haver uns mínims que la llei marcàs d'ajudes als municipis, perquè els recursos econòmics no ho són tot, però gràcies als recursos econòmics es poden fer programes de participació, programes de formació, programes de col·laboració. També s'ha dit en el 2007, quan es va crear l'IEPI, va ser un avanç molt important per al 0-3 i es varen marcar unes línies d'ajuda que hi havia l'Educa 3 a nivell estatal, allà on es plantejava que un terç del cost seria per als ajuntaments, un terç per a les famílies i un terç per a l'administració, per a la conselleria i això va resultar que els que han hagut de fer més aportacions són els municipis que són els que tenen més càrrega i a vegades no poden i a part de fer molts altres cursos i moltes altres ajudes per ajudar al tema de patis oberts, zones comunes, espais familiars, etc., i supòs que a Ciutat, a Palma encara s'incrementa més tot aquest tema. Per tant, quins mínims pensen com ajuntament que hi hauria d'haver que es contemplessin dins aquest futur pacte, o futura llei educativa?

I respecte de la Sra. Muñoz, respecte del 0-3, sumar-me a les paraules que ha dit, crec que és bàsic que també des de les administracions, a l'hora de contractació de la gestió de les escoles, es tinguin molt en compte els perfils pedagògics de la feina i no l'econòmic, perquè això és bàsic per als al·lots, a veure si pensen que també a la llei s'hauria d'establir qualche mesura en aquest sentit.

I dir al Sr. Abril, que sí és ver, ha dit que en els governs d'esquerres és quan es fa feina en positiu, que es va fer en el 2007-2011, sí que varen crear moltes escoles, moltes ajudes i molts de recursos, però també és cert que la PNL que es va aprovar l'altre dia va ser degut a un polèmic possible decret que va alçar molt tot el sector i sobretot al 0-3 i que, gràcies a aquesta PNL, es va poder aturar.

Per tant, en resum m'agradaria saber des de les seves perspectives què hauria de dur llei que contemples i ajudés en el camp de treball on vostès fan feina. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Sureda. Pel Grup Parlamentari MÉS per Menorca té la paraula El Sr. Josep Castells, per un temps de cinc minuts.

EL SR. CASTELLS I BARÓ:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, i moltes gràcies també als tres compareixents, a tots per igual, però especialment vull destacar que el Sr. Díaz hagi acceptat comparèixer, essent com pertany a un organisme de l'administració de l'Estat, perquè de vegades, precisament, algun representant de l'àmbit supraautonòmic no ha volgut comparèixer davant aquest Parlament, per considerar que on s'han de retre comptes és a l'àmbit estatal i no a l'àmbit autonòmic. Per això jo en aquest sentit li agraeixo la seva predisposició perquè evidentment aquí aquestes compareixences no són per fer cap mena de control, sinó simplement per tenir un canvi d'impressions i poder tenir en aquest cas, doncs la visió de la Fiscalia que em sembla molt important.

Com que ja els hi han fet moltíssimes preguntes i el temps que tenen per contestar-les és limitat, intentaré formular una pregunta o unes reflexions a cadascun de vostès tres.

Per començar amb el Sr. Fiscal, amb el Sr. Díaz, jo li he de dir que he trobat admirable la vocació omnicomprensiva de la Fiscalia en el sentit de voler assumir totes les problemàtiques que se susciten en matèria de drets dels menors perquè evidentment la llista és molt llarga, i com que aquí sempre estem acostumats a demanar al Govern perquè prioritzi, perquè sempre tenim la impressió que no es pot fer front a tot, i vostè, en canvi, estava reclamant que se'ls comuniquin amb més promptitud els temes, que se'ls comuniquin sense fer anàlisi de si són delictes o no, que això ja ho valoraran vostès; a mi això m'ha sorprès perquè m'ha fet pensar a un àmbit on tota l'administració sempre es queixa que no té prou mitjans per fer front, sobretot l'administració autonòmica, per exemple, per fer front a totes les obligacions, la meua pregunta fins i tot potser en un nivell de curiositat, és: la Fiscalia de Menors disposa de prou mitjans per fer front a tota aquesta reclamació de tots aquests temes que vostè reclama que els siguin sotmesos i que probablement amb tot el dret, o amb tota la correcció?

I això també m'ha fet plantejar-me si vostès es plantegen algun tipus de prioritització en l'atenció a totes aquestes problemàtiques. I, és clar, jo entenc que evidentment vostès han d'atendre totes i cada una de les qüestions que es plantegin respecte de la conculcació dels drets dels menors sense distinció, però potser la ciutadania de vegades hi ha algunes de les circumstàncies que vostè ens ha relatat en les que es detecten més risc o més gravetat; per exemple, pos un exemple, assetjament escolar, no?, jo crec que aquí hi ha una alarma social perquè, com que hem tengut alguns casos en els que l'impacte sobre la salut dels menors és molt forta, doncs, pens que tal vegada aquests són temes que seria lògic que tinguessin una atenció preferent sobre altres, com per exemple vostè que s'ha dedicat molt a tot l'àmbit de l'absentisme o, per exemple, *homeschooling*, no?, en el que supòs que també s'han de distingir moltes situacions, en el sentit que de vegades hi ha un absentisme que és una situació de desemparament i de vegades

hi ha un absentisme, doncs, d'aquests pares que pot ser de forma equivocada pensen que ells poden educar bé els seus fills, etc. És a dir, si vostès es plantegen una prioritització en funció del risc o de la gravetat que té per al menor, doncs, totes aquestes conductes antijurídiques que vostès tenen l'obligació de fer front.

Com, per exemple, també m'ha sorprès que fins i tot vostè s'implica en el tema dels NESE que critica, i amb tota la raó, que l'administració fa detecció, però després no destina prou recursos. Aleshores, la meua pregunta és, la Fiscalia disposa d'algun mecanisme o fins i tot el Poder Judicial disposa d'algun mecanisme per garantir que es destinin els recursos adequats als NESE? Pot ser aquesta seria la pregunta més concreta que li faig.

Respecte de la Sra. Moll, a mi m'agradaria conèixer amb una mica més de profunditat, perquè jo som diputat per Menorca i per tant conec la situació 0-3 a nivell de Menorca, però respecte de la ciutat de Palma a mi m'agradaria que em digués el Patronat Municipal, per tant, entenc que són totes les escoles que depenen de l'ajuntament, quantes places tenen en aquests moments, és a dir, quants nens tenen escolaritzats en l'etapa 0-3?

I m'agradaria saber una mica l'estructura del finançament d'aquestes escoles, és a dir, quina part financen les famílies, quina part finança l'ajuntament i quina part prové d'altres administracions? Més o manco tenir un retrat d'aquesta realitat.

Pel que fa a la Sra. Muñoz, que ja, doncs, hem tengut ocasió de parlar moltes vegades del tema 0-3, jo li volia demanar, és clar, amb el plantejament que vostès fan, i que nosaltres evidentment compartim, de la importància d'aquesta etapa 0-3, i estam totalment d'acord amb l'enfocament que deriva de la frase d'Ismael Palacín, que, jo ho he dit en aquesta mateixa comissió -acab de seguida, Sra. Presidenta- un euro gastat en aquesta etapa té un retorn molt més alt que un euro gastat molt més endavant, no?, però, vostès han fet més o menys un càlcul de si aquesta universalització a nivell autonòmic del que seria l'etapa 0-3, ho podem fer només amb recursos de la comunitat autònoma o és imprescindible i, més o manco, amb quin percentatge seria necessari que vinguessin els recursos per part de l'Estat?

Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Castells. Pel Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada Montserrat Seijas, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. SEIJAS I PATIÑO:

Gracias, Sra. Presidenta. Me sumo al agradecimiento de los demás compañeros por su presencia aquí hoy de todos los comparecientes. Les han hecho muchas preguntas, yo soy la última en turno, tienen pocos minutos para contestarlas, entonces, no voy a añadir más preguntas, esperaré a las respuestas, y nuevamente les quedo muy agradecida por haber

estado aquí hoy ilustrándonos cada uno en su área de todos estos temas.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Seijas. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Enric Casanova, per un temps de cinc minuts.

EL SR. CASANOVA I PEIRO:

Gràcies, Sra. Presidenta. En primer lloc, també volia agrair la presència aquí de tots els compareixents, crec que les compareixences aquí, en aquesta comissió, són necessàries i aporten una visió diferent de la que tenim. Crec que per tots s'han fet moltes preguntes, per tant, a mi sí que em toca el darrer, per tant, alguna pregunta que faig ja s'ha repetit, per tant, demanaria disculpes prèviament.

Simplement volia concretar i li volia demanar al Sr. Díaz, ell ha parlat dels temes de... un dels problemes principals és l'absentisme i tot allò que sota la forma d'absentisme es comunica moltes vegades com són les escolaritzacions alternatives i altres i la meua pregunta és si aquest tipus de problemes s'han traslladat al Govern de l'Estat, perquè teòricament aquest tipus de regulació s'ha de fer amb caràcter més estatal perquè teòricament si una escolarització a través d'*on line* o escolarització a casa i altres hauria de tenir una regulació de caràcter estatal. M'agradaria saber quines són aquelles normes que per part de l'Estat s'han fet per poder després recollir-les a la llei autonòmica que nosaltres teòricament hauríem de fer des d'aquí i poder-les desenvolupar.

Després també m'agradaria demanar-li que quan ha parlat del tema d'abús escolar, el tema de l'abús escolar és que ha fet un comentari que en certa manera li don tota la raó i és que els diferents règims interns de... els diferents... eh, com diria, els diferents elements reguladors de la vida de centres passen o de règims disciplinaris molt laxos o règims molt concrets, però que també jo li volia demanar si... nosaltres des d'aquí hem parlat de la diversitat, de reconèixer la diversitat de centres, per tant, la diversitat de centres i la diversitat de l'alumnat no requereix una diversitat de règims disciplinaris i una diversitat de (...). Respecte d'això, ha parlat també d'abús escolar, d'abús escolar, que està... en un moment determinat ha dit que l'abús escolar està indefinit i a mi m'agradaria a veure si em pot aclarir això de la indefinició de l'abús escolar perquè realment, quines actuacions es fan en termes de *bullying*, ciberassetjament, etc.?, perquè també hi ha diferències entre centres i entre territoris. És a dir, una cosa que tal vegada en un centre pot suposar un abús per les circumstàncies socials en un altre tal vegada és més normal.

Finalment, sols és un aclariment, perquè tal vegada és per desconeixement, quan ha parlat de la no necessitat d'autorització dels pares per a determinades coses, m'agradaria si podria aclarir una mica més algun aspecte concret en el qual no s'hagi d'autoritzar i si hi ha eines per part de l'Estat que regulin això.

Respecte de la intervenció de la Sra. Moll, jo el que volia demanar és, ha parlat que calen més eines, que calen més eines i més competències, m'agradaria demanar-li si podria concretar d'alguna manera per poder després conduir o introduir a la llei educativa, és a dir, si s'ha de fer una transferència de competències o s'ha de lliurar, com ho podríem reflectir en aquesta suposada llei educativa?

Després, quan ha parlat de l'etapa 0-3, que és l'etapa que més intervé a nivell local, dintre d'aquestes competències estarien aquelles que permetrien controlar aquells espais que no són escoltes, però que també tenen una funció, com són les guarderies, les ludoteques i altres?

I finalment, també ha parlat que Palma és una ciutat on arriba molta gent, crec que Palma és el reflex de la comunitat autònoma, on tenim una comunitat autònoma amb una mobilitat demogràfica molt alta, amb una varietat molt ampla, i com pensa que aquesta diversitat pot en certa manera fer frontollar l'estabilitat que demana el Pacte?

Finalment, per no allargar-me més, simplement volia demanar a la Sra. Muñoz quan ha parlat de la criança, de la solitud de la criança, que, és clar, aquesta solitud de la criança també moltes vegades ve derivada, un, per canvi de model social, per canvi de les unitats familiars, i, dos, també pel canvi del règim demogràfic i l'evolució. És a dir, a Menorca les xarxes familiars són unes, però joestic a Eivissa i les xarxes familiars a Eivissa són unes altres molt diferents, per tant, aquesta criança, aquest acompanyament moltes vegades s'ha de substituir per altres elements?

I res més. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Casanova. Ara per contestar les preguntes o observacions formulades té la paraula el Sr. José Díaz, per un temps de cinc minuts... generosos, cinc minuts generosos.

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

Pues ya me dirá cómo...

(*Remor de veus*)

... sí, en formato Zip, en todo caso, tendrán que ser las contestaciones porque...

Bueno, les agradezco mucho el interés que han tenido por las cuestiones planteadas. No era..., era mi intención, es decir, mi presencia aquí no responde más que única y exclusivamente a que están interesados en saber qué problemas pueden estar relacionados con el ámbito educativo y en algún momento pueden tener alguna trascendencia jurídica, lo que no significa que siempre necesariamente tengan que tener un tratamiento jurídico.

Vuelvo a partir desde el principio y para todos los que me han hecho preguntas, en que la cuestión es fundamentalmente

el conocimiento de las situaciones, no la necesidad de tener que hacer algo con esas situaciones comunicadas. Es como si ustedes necesitaran saber cómo ahora qué cuestiones se pueden plantear como necesarias respecto de unos menores, lo que no significa que todas estas cuestiones tengan que ser necesariamente tratadas por ustedes, pero sí conocidas y aparcadas de ese modo, porque ya consideran o que ya están tratadas o que no es necesario acometerlas de ninguna manera, pero sí que es necesario conocerlas para poder tomar esa decisión, simplemente, no para otra cosa.

Partiendo de esta base -vuelvo a insistir- la idea de la Fiscalía es ésta, y con ese convenio del que hablamos es tener conocimiento de qué situaciones realmente se ponen o ocurren en los colegios y pueden tener trascendencia en algún derecho fundamental o alguna situación de desatención de un menor, pero les recuerdo que todo esto trasciende muchas veces también al ámbito de las situaciones de desamparo o de riesgo. Es decir, muchos defectos en el ámbito educativo suponen una traslación a lo mejor a la necesidad de la intervención de la Fiscalía desde el punto de vista de su relación con las entidades públicas de protección de menores.

Es decir, se van hilando los problemas de protección desde cuestiones meramente educativas a lo mejor a situaciones de desprotección o riesgo.

De ahí, la necesidad de la Fiscalía de conocer simplemente con una comunicación desde el ámbito educativo, no necesariamente tratar el tema educativo, pero sí por ejemplo interesar una privación de patria potestad o comunicar a la entidad pública la posible evaluación de una situación de riesgo o la necesidad de acometer una petición de tutela, es decir, nos podemos... o algún derecho fundamental al honor o a la intimidad o imagen del menor.

Lo que le quiero decir es que el conocimiento de la situación de lo que ocurre en el ámbito educativo no necesariamente tiene porqué tener una respuesta educativa, sino una respuesta de la Fiscalía en otro ámbito diferente que merezca el acometimiento de ese derecho del menor. Esta es la necesidad, y si no se tiene nada que hacer no hay nada que hacer, no pasa absolutamente nada y siempre digo de forma simultánea y paralela con el resto de las instituciones, Y este carácter interdisciplinar es absolutamente imprescindible para poder tratar el asunto de un menor y no se puede dejar nunca.

No pretendemos de ninguna de las maneras que la Fiscalía esté en la cúspide de la resolución de ninguno de estos problemas porque la misión es única y exclusivamente, si existe algún defecto, solicitarlo judicialmente por la vía jurídica. Esa es nuestra misión, no asumir competencias, ni mucho menos de otras instituciones. Esto lo quiero dejar muy claro.

Pasando ya a las cuestiones concretas planteadas. He hablado de utilización de menores en actos reivindicativos, no en actos políticos o en actos..., no, en actos reivindicativos de cualquier tipo, me da igual, trátese el tema de que se trate.

Si el ámbito educativo es el que se tiene que fomentar en los centros educativos de cualquier tipo, cualquier alteración o utilización de los menores para otra cuestión que no sea lo que

forma parte del sistema educativo, pues tiene que tener o un consenso o una autorización o una virtualidad legal, pero lo que no se puede, entiendo, es que ante cualquier evento o ante cualquier iniciativa decir a los alumnos que deben hacer o dejar de hacer determinadas cosas en pro o en contra de esa cuestión que se plantee, y que esa utilización, que puede ser correcta en muchas ocasiones, en otras ocasiones puede suponer una utilización inadecuada de los menores fuera digamos del contexto educativo en el que se está moviendo precisamente esa cuestión.

Esta es la idea con el tema de la utilización de menores en actos reivindicativos. Me da igual como digo el tema que se trate, es exactamente igual siempre que quede al margen de lo que es que los menores tenían que estar haciendo en ese momento concreto durante el periodo escolar, punto. Esto es a lo que nos estamos refiriendo. Si tienen más o menos trascendencia o ninguna, le vuelvo a insistir, esto es algo que tendrán que valorarlo, pues, las entidades, instituciones y autoridades que correspondan, pero también la Fiscalía.

El acuerdo de colaboración con el... que es otra de las preguntas, el acuerdo de colaboración con la conselleria del año 2016, como digo, en el momento suele pasar en el momento en que se implementa pues claro hace que la cuestión vaya mucho más ágil, mucho más rápida, se ha ido relajando con el tiempo, al menos es lo que nosotros hemos visto en cuanto al número de asuntos que se han ido comunicando. Miren, quizás a lo mejor es que ha bajado el número de asuntos que se tienen que comunicar, ¿de acuerdo?, que me parece excelente. Lo único que quería comunicar con esto es que la vía, que es a través del correo electrónico y a través de los directores de los centros educativos, yo he notado una disminución, lo que no significa, no lo he podido comprobar, que es que efectivamente hayan desaparecido, disminuido o incluso eliminado en algunos centros educativos estas necesidades de comunicación, ¿de acuerdo? Es decir, única y exclusivamente esto.

Diferencias con la Instrucción 1/2007, realmente no es que esté tratando de decir que con esta instrucción se está diciendo lo contrario al convenio de colaboración, lo que pasa es que les invito a que lo lean, la Instrucción 1/2017, de 19 de enero, hace referencia a toda una tramitación previa para que esa comunicación a la Fiscalía llegue, cuando la intención de la Fiscalía era simplemente que esa comunicación se produjera de inmediato, no tras una valoración previa, porque esa valoración previa de lo que a la Fiscalía le compete hacer ya la hace la propia Fiscalía, y no que me filtren previamente si es necesario que la Fiscalía tenga o no ese conocimiento.

Les pongo un ejemplo, porque es que al final de esta instrucción se hace precisamente referencia, en el apartado Notificación, a que según se trate de un maltrato leve o moderado se comunica sólo a través del RUMI, pero si se trata ya de un maltrato grave o urgente entonces ya sí se menciona a la Fiscalía. Es decir, bueno, pues son... mi intención o la intención de la Fiscalía es simplemente conocer, no para necesariamente hacer algo, les vuelvo a insistir, que no es nuestra intención. No tenemos medios suficientes como para esto, ni queremos más competencias de las que tenemos, se lo puedo asegurar, respondiendo a algunas de las preguntas que

me ha hecho usted al final. Simplemente queremos conocer para saber dentro de nuestras posibilidades si tenemos o no que intervenir.

Yo, es algunas de las diferencias que veo entre el convenio y al menos la intención del convenio y la instrucción, que las dos me parecen adecuadas, ¿eh?, no digo que no, pero la intención del acuerdo de colaboración era ser un poco más ágiles en la comunicación, más que llevar a cabo una interpretación previa de la situación. En todo caso, por supuesto, es competencia de la conselleria decidir cómo de deben hacer esas cuestiones, la idea de la Fiscalía era -como digo de nuevo- insistir en esa necesidad de conocer situaciones que se plantean en las fiscalías, es que nos llegan. Es decir, no es que nos lleguen para tener que hacer algo, sino que llegan; llegan no a lo mejor por ese problema concreto, sino por otro, a lo mejor dentro de una resolución de desamparo, a lo mejor dentro de un atestado de la policía local, dentro de un informe de un asistente social, dentro de un informe de la UVASI de credibilidad de testimonio, dentro... Es decir, son cosas que van apareciendo dentro de un mensaje de una comunicación de RUMI, se sacan cosas de todos y cada uno y esas comunicaciones al final llegan a la Fiscalía, se ponen sobre la mesa y yo se las planteo a ustedes como que llegan, no como que necesariamente tengan que ser resueltas por la Fiscalía, sino que nos llegan y entonces existen y yo se lo digo: existen. A lo mejor no es éste el ámbito en que tengan que tratarlo pero que sepan que existen. Esta es nuestra intención nada más.

Los regímenes disciplinarios, vuelvo a insistir que mi idea con el tema de los regímenes disciplinarios no es... discriminarlos ni mucho menos, lo que no quiero es que... o la intención de la Fiscalía es que no sean filtro, un filtro más para evitar -digamos- que esa comunicación a la Fiscalía pueda existir. Claro que tienen que existir regímenes disciplinarios y claro que tienen que existir normas de convivencia en los centros y las sanciones adecuadas. Lo que intento es que eso no sea un muro para que de nuevo la Fiscalía a lo mejor en algunas cuestiones deba conocer ese asunto también. Lo que pido de nuevo es esa comunicación, no para alterar las competencias de otros, sino única y exclusivamente para saber si la Fiscalía tienen o no algo que hacer en relación con esa materia. Nada más y nada menos.

Lo mismo respecto a los libros de texto, que es una de las cuestiones que también se han planteado: simplemente ver o valorar si efectivamente existe o no; hay unas normas de primaria y de secundaria, creo, de adaptación curricular de los libros de texto, y esas comunicaciones como consecuencia de los últimos acontecimientos, claro, al final llegan comunicaciones a Fiscalía, no de nadie en concreto ni de ninguna institución, llegan, porque nosotros también leemos los periódicos, y accedemos a los medios de comunicación y hay cuestiones digamos que a lo mejor deben ser objeto de tratamiento, pero nada más, de consideración por si hubiera algo, pero no tiene necesariamente por qué haber nada, ni es por supuesto nuestra competencia redactar libros de texto ni dejar de redactarlos, pero si existe alguna comunicación relacionada con algún déficit que pueda afectar algún derecho fundamental de algún menor o alguna situación asistencial del mismo, pues desde luego nosotros lo trataremos o no, o a lo mejor simplemente diremos "miren ustedes, esto es

competencia de las autoridades políticas o de las autoridades administrativas, y nosotros aquí no tenemos nada que decir ni dejar de hacer", salvo que eso produzca algún efecto concreto en algún menor o menores que vean limitado su derecho a la educación como consecuencia de esto, pero no por supuesto nosotros somos los que..., la Fiscalía no tiene nada que ver con redacción de textos ni con nada de estas características porque no es nuestra competencia, lógicamente.

Homeschooling, competencias de Fiscalía. Les digo en este sentido que es lo mismo -creo que ha sido una pregunta suya. Yo lo he relacionado con el tema del absentismo, porque evidentemente a nosotros se nos plantean como temas de absentismo cuando a lo mejor no lo son. La sentencia -y me adelanto también a una pregunta o a una cuestión de la siguiente persona que me ha preguntado, no recuerdo ahora..., de MÉS, ¿verdad?, me parece...; o no, usted ha sido, perdón- la sentencia del Tribunal Constitucional, la 133, me parece que es, 2010, en esta sentencia se trata el tema del *homeschooling* en base precisamente a una petición que se hizo por algunos padres que veían vulnerado ese derecho fundamental de estas personas a no poder educar a sus hijos en esa forma; el Tribunal Constitucional vino de una manera o de otra a decir, creo recordar, en aquella sentencia que si bien no está previsto en nuestra legislación actual este método de escolarización, supongo que si fuera legal, si se previera legalmente, tampoco sería inconstitucional. Esto es lo que yo quise entender de esta sentencia, que deja una vía bastante abierta a que este problema del *homeschooling* sea tratado no sé a qué nivel -no me corresponde a mí tampoco- como una vía alternativa a la educación obligatoria y presencial. Como digo no me corresponde a mí, pero en principio en la Fiscalía se trata como un tema de absentismo, que realmente no lo consideramos como tal porque ya les he dicho que la competencia de la Fiscalía en materia de absentismo no es escolarizar menores ni saber si estudian más o menos, o si tienen que sacar buenas notas o llevarles al colegio; es saber si los que tienen la obligación de darles esa educación están poniendo todo lo necesario para que eso sea así, y el absentismo no es una cuestión derivada precisamente de su inacción o de su pasividad, o incluso muchas veces de su aliento. Esta es nuestra labor; la otra corresponde seguramente a otras instituciones, y el *homeschooling* se trata exclusivamente (...).

Les digo que muchas veces las personas que vienen con esta cuestión, comunicada, como digo, muchas veces desde la conselleria como situación de absentismo, son padres que están absolutamente dedicados a sus hijos en materia de educación, eso sí que se lo puedo decir, e interesadísimos en que tengan la mejor educación posible, con lo cual es difícil decirles que lo están haciendo mal. Solamente les puedo decir que lo están haciendo fuera, digamos, del contexto legal actual, es lo único que se les puede decir.

Coordinación con otras instituciones o centros educativos; intentamos hacerlo a través de estos acuerdos de colaboración, y cuando surge alguna cuestión planteable en lo que la Fiscalía pueda por supuesto acometer desde el punto de vista legal, pues se intenta por supuesto llegar a esos acuerdos. Están dentro de las competencias de la Fiscalía las relaciones con otras administraciones, en el ámbito precisamente de reforma o de protección, con la que llegar precisamente a estos acuerdos de

colaboración dentro de los márgenes legales para intentar que estos problemas sean, si no eliminados, al menos sí matizados lo más posible. Existen estos y existen otros, pero ahora mismo ya por no extenderme más no les puedo decir qué otro tipo de coordinación sería necesaria, pero sí, con cualquier institución que tenga relación con esta materia sería absolutamente positivo.

La sentencia del Tribunal Constitucional, ya se lo he comentado antes, y regular el *homeschooling*, pues, ya les digo, en mi opinión podría ser una alternativa, existe en otros países, muchos de los padres que vienen y se les dice “mire usted, está haciendo algo que no está bien”, se van a otros países a probar, por ejemplo a Portugal, en el que existe; y algunos se han quedado, otros han vuelto porque han dicho que no les satisface tampoco aquel sistema educativo. Bueno, como digo no es una cuestión..., mi opinión personal es una, mi opinión legal es la que les tengo que comunicar; ahora, cuando vienen unos padres y me dicen “¿lo estoy haciendo bien?”, les tengo que decir “pues mire, no, pero otra cosa es que yo entienda que usted está haciendo dejadez de funciones paternales”, lo cual no ocurre.

Convivexit, coordinación con Convivexit y con la Oficina de Derechos del Menor; la que ponen sus distintas normativas. Con Convivexit ya tuvimos en su momento una cuestión relacionada con el tema de la mediación y las prácticas restaurativas, sobre todo cuando se refería a menores que supuestamente podían haber cometido hechos delictivos aunque fueran menores de 14 años. Como digo se trata no de invadir competencias sino de que determinadas actuaciones están previstas en otras normas como particulares de otras instituciones, como por ejemplo en el caso de menores delincuentes pues la Dirección General de Menores o los equipos técnicos de la Fiscalía, pero no veo otro tipo de cuestión y de hecho Convivexit está teniendo muchas actuaciones a nivel educativo en relación con temas de convivencia escolar, y también en el ámbito del acoso escolar.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sr. Díaz, hauria d'anar acabant, per favor. Ja sé que són moltes les qüestions, però...

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

Es que me han hecho muchas preguntas..., yo lo siento.

LA SRA. PRESIDENTA:

No, no, he estat generosa, perquè du uns 15 minuts d'intervenció. Jo sé que li han fet moltes preguntes, però el temps és molt limitat. Moltes gràcies.

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

Bueno, pues lo haré mucho más rápido y me disculpan si no les puedo contestar de forma profunda.

En cuanto a los inspectores, simplemente quiero hacer referencia a que muchas veces lo que nos llega a la Fiscalía es

que se dice: “Ah, es que esto hemos ido a la Inspección y nos han dicho...”, y luego resulta que no existen esas comunicaciones escritas. Será a lo mejor deformación profesional, que yo todo lo que hago lo tengo que documentar y argumentar, es decir, no puedo llamar y decir “oiga, pues haga usted esto” o “no se porte mal”, o “mire usted...”; a lo mejor es esto lo que yo veo, que me gustaría que desde la labor tan importante que tiene la inspección, si se toman decisiones al respecto de qué tiene que hacerse con un menor o qué tiene que dejarse de hacer con un menor no sea simplemente algo que se comunica y seguramente se hará correctamente, sino que de alguna manera quede plasmado para que otros podamos tener conocimiento, si es necesario, de qué es exactamente lo que se ha dicho o no desde un órgano tan importante para el funcionamiento educativo como es la inspección.

El tanto por ciento de denuncias de absentismo u otras cuestiones, vuelvo a decir otra vez, respecto a los regímenes disciplinarios, es lo que les comenté anteriormente, mi intención es que no sirvan de filtro o muro para otras comunicaciones; denuncias de absentismo le puedo decir que andamos con unas 300 al año en la Fiscalía, que, bueno, se solucionan de una manera o de otra, como les he dicho, dependiendo de cuál sea la necesidad; ya digo, algunas veces no hay nada que hacer, otras veces sí, acaban con una demanda por vía civil, e incluso algunas de ellas, un porcentaje mínimo, acaban con una querrela por delito de abandono de los deberes familiares, si es necesario, cuando existe una contumacia real por parte de los padres a que sus hijos sean escolarizados.

MÉS per Menorca me ha preguntado también el tema de las competencias. Le puedo asegurar que no queremos tantas competencias y, vuelvo a insistir, nuestra intención es única y exclusivamente conocer, no quitar competencias de nadie, ni mucho menos, pero en materia de protección de menores la legislación nacional, internacional y autonómica nos da tantas, tantas obligaciones, yo ya no le digo competencias, obligaciones de hacer o de poder hacer cosas, que nosotros tenemos que pedirles esa información. Ya les digo, les aseguro que no para hacer nada en concreto, sino para conocer y saber si de ahí puede derivarse o no alguna necesidad de actuación judicial, única y exclusivamente, nada más que esto.

Priorizar. Supongo que como todos, intentamos darle a aquello que sea más urgente la prioridad más relevante, pero no le sabría contestar ahora qué orden tengo que seguir, sino única y exclusivamente el que en ese momento se viera que es el necesario.

En cuanto a los NESE y demás, vuelvo a insistir: las comunicaciones que a Fiscalía llegan sobre este tema es que..., la gente lo que se queja es de que sus hijos están diagnosticados -no es la palabra, no me gusta-, evaluados o considerados como tal o cual, circunstancia necesitada de una especialidad, y faltan los medios necesarios para que ese menor sea tratado. Incluso les pongo, por el lado contrario, altas capacidades, han llegado demandas, dos, de padres que sus hijos están evaluados de altas capacidades y no pueden ir a otro centro a ser tratados conforme a esas altas capacidades o no tienen medios o recursos suficientes. ¿Qué esto puede no ser nada? Ya les digo, evidentemente tendrá que ser la conselleria que resuelva este problema, pero si llega un momento en que esa falta de

recursos es tal que existe una proyección de desprotección sobre el menor a lo mejor la Fiscalía tiene que solicitar al juzgado, ¡oiga!, que provean a este niño inmediatamente de estos medios. No es la primera vez que lo hacemos, le quiero decir. Exclusivamente esto.

Finalmente, en cuanto a la diversidad de centros, diversidad de regímenes disciplinarios estoy de acuerdo, vuelvo a insistir en que el tema de los regímenes disciplinarios es única y exclusivamente que no sirva de muro al conocimiento por parte de la Fiscalía.

Cómo se debería regular el absentismo creo que quedará demasiado largo y me van a permitir que no les conteste.

Solamente hacer referencia al tema del acoso escolar que me ha preguntado, ha dicho “abuso escolar”, yo he dicho “acoso escolar” que es un término un poco más amplio y que muchas veces se pretende con él englobar un montón de cosas, cuando a lo mejor única y exclusivamente quería recoger alguna cuestión concreta. El tema del acoso escolar como *bullying*, como *bullying*, es una definición digamos que comprende una situación continuada en el tiempo en el que el menor sufre una afectación psicológica y está compuesta de muchas actividades disruptivas o no, penales, educativas, etc., y que, por tanto, bueno pues es necesario acogerla en sus propios términos para con ese término poder trabajar con el menor porque sino con un rótulo tan amplio del acoso escolar resulta que puedo, digamos, trabajar con el menor en cualquier ámbito y, hombre, esto supone de nuevo una especie de muro para resolver problemas sin comunicar a lo mejor a otras entidades su proyección.

Finalmente, autorización de los padres en... las autorizaciones de los padres, vuelvo a insistir, no todo aquello, digamos, que se tiene que hacer dentro del sistema educativo exige necesariamente una aprobación absoluta de los padres para poder llevarse a cabo. Podríamos en su momento quizás hacer una exégesis de todos y cada uno de estos supuestos, pero yo lo único que les puedo plantear es que me encuentro con problemas que los propios centros educativos me dicen, no hemos podido llevar a cabo determinada actuación porque el padre se ha negado, porque el padre no quiere, hemos llamado a tal o cual sitio y nos han dicho que si el padre no quiere que no se haga. Y yo muchas veces me quedo alarmado porque digo, es que esto no necesariamente supone una autorización paterna, ya que, como he vuelto a decir antes o como he dicho anteriormente, son derechos de los menores y no derechos de los padres.

Seguro que necesitan una mayor explicación, pero les ruego, porque si no la Sra. Presidenta me va...

LA SRA. PRESIDENTA:

No, la Sra. Presidenta tiene mucha paciencia...

(Rialles)

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

... algún tipo de interés...

LA SRA. PRESIDENTA:

... entiendo el número de preguntas que le han formulado, pero...

EL SR. REPRESENTANT DE LA FISCALIA DE MENORS (José Díaz i Cappa):

Les agradezco mucho y, por favor, tomen las consideraciones como un intento de exponerles los problemas que en la Fiscalía vemos respecto del tema que ustedes quieren abordar, única y exclusivamente.

Nada más. Gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Díaz. Ara té la paraula la Sra. Susanna Moll, no li diré el temps, però la tallaré quan consideri que l'he de tallar.

(Algunes rialles)

LA SRA. REGIDORA D'EDUCACIÓ DE L'AJUNTAMENT DE PALMA (Sussana Moll i Kammerich):

Seré més breu, encara que aquí, en principi, era per la qüestió del Pacte, però veig que tant la Sra. Riera com la Sra. Camargo han aprofitat per fer-me preguntes de la nostra gestió actual a l'ajuntament, però bé, no tenc cap problema a contestar-les.

Quant a la coordinació amb la conselleria i l'IBISEC, doncs, tenim una bona... una bona coordinació amb ells tant a nivell d'infraestructures com també de zonificació mapa escolar, que són les dues qüestions que vostè em demanava. Li fem arribar, perquè intent fer visites sovint a les escoles, i intent fer-li arribar totes les qüestions que no són pròpiament manteniment, que és aquest precisament el problema que tenim, que no podem fer segons quines coses que són manteniment i, per tant, les han de fer ells perquè ja són inversió. Nosaltres sempre els ho fem arribar. Després tenim reunions periòdiques i sempre intentam coordinar-nos, prioritzar, també si ells han de fer una... sí, una intervenció que després suposi que nosaltres que el que fem normalment és pintar, doncs, que no hi hagi problemes en aquest sentit, que després no haguem d'obrir una paret que acabam de pintar, per exemple.

Quant a mapa escolar i zonificació, de veure quines són les prioritats d'haver de fer més escoles, doncs, també hi fem feina a través del Consell Escolar i amb reunions a una comissió mixta.

Dels centres modulars, també és una pregunta que jo he respost en el Ple a la seva companya Antònia Roca, però no està previst, de moment, que de tots els centres que s'ha previst fer que ara per a aquesta legislatura per a mi encara es vol fer

un CEIP i la següent està programat fer un altre CEIP i un institut, en cap cas està previst que siguin modulars.

Quant a la Sra. Camargo, la remunicipalització de les escoles és un procés que nosaltres tenim en el nostre programa i, a més, és una línia política que nosaltres duim, el que passa és que és un procés un poc complicat, que ara no tenc temps d'explicar-li totes les complicacions que ens sorgeixen, però hi fem feina per almanco remunicipalitzar una de les nostres escoles dins aquesta legislatura.

Noves places, també estam treballant en el projecte d'una escola nova, per a la qual tenim una partida de capitalitat que no serà suficient, però bé, ja veurem com ho feim, i farem una nova escola tot d'una que tinguem el projecte en marxa.

Bé, llavors, hi havia altres qüestions com la participació dels infants, que deia el Sr. Abril, bé, nosaltres ara mateix intentam fer feina de dues maneres, tenim la comissió que ja varem reunir a tota una sèrie d'infants a la sala de plenis i varem fer un treball per participar i després també tenim una sèrie de projectes pilot que els infants han fet feina dins el seu barri, després nosaltres com a regidors amb el batle ens presentam allà, a uns els varem reunir a un teatre, a uns i a altres hem anat al mateix centre perquè ens exposin les seves conclusions i perquè també ells vegin i tinguin en compte que són importants de cara a fer el model de ciutat del futur perquè, com diu en Tonucci, "una ciutat millor per als infants és una ciutat millor per a tots". En aquest sentit ja hi treballam prou.

Quant als consells escolars, ja deuen saber que és molt complicat, hi ha una quota per a estudiants, però normalment no hi ha manera de trobar els estudiants perquè participin en els consells escolars.

Els maldecaps del manteniment això també ho puc lligar una mica amb les eines, sobretot els problemes més greus que tenim són aquests de competències, que de vegades hi ha una cosa tan senzilla com haver de canviar unes persianes, el que parlava abans de la frustració, tu dius, a veure, si és que aquests nins necessiten tapar el sol per la calor i per la llum, que els entra massa llum i no veuen les pissarres digitals, però no ens ho deixen fer. Llavors, crec que aquí la llei podria preveure la possibilitat d'establir un conveni perquè nosaltres puguem fer-nos càrrec d'una sèrie de coses, però que després siguin dotades econòmicament amb la partida que ens hauria d'arribar a nivell autonòmic.

Les escoles que tenim ara, això és una cosa que em demanava el Sr. Castells, tenim onze escoles i 1.044 places en total.

La participació, bé, ara mateix pràcticament el gruix el du l'ajuntament i després les famílies se'n duen la següent part, però també s'ha de dir que durant aquesta legislatura ja s'han donat unes ajudes des de la conselleria que feia estona que no es donaven. O sigui, que ens han arribat uns doblers, que no sé si eren 3.000 euros per aula, o sigui, que ens han arribat aquests doblers en aquesta legislatura, o sigui, que això ja és un avanç i que hauria d'anar augmentat amb el temps.

Les guarderies o ludoteques, que em deia vostè, és clar, el tema és aquest, que ara mateix no tenim cap eina per poder controlar ni ràtios ni espais ni titulacions ni res d'això, i pensam que aquí és on hi hauria d'haver una intervenció important perquè tinguem aquestes eines per poder controlar i perquè ara mateix tu només pots donar una llicència d'activitat, però no és el mateix obrir una ferreteria que obrir una guarderia. I jo crec que en això tots hi estam d'acord, ho hem parlat moltes vegades, sobretot amb na María Jesús que està asseguda, i és molt important que tinguem un marc legal que ens permeti actuar en aquest sentit.

I finalment, quant a la diversitat, sí, nosaltres som una comunitat que ens arriba moltíssima gent de fora i és vera que és difícil, però jo crec que també és un repte que ens permet tenir una gran riquesa cultural i lingüística i que l'hem d'aprofitar. Evidentment, també necessita recursos, sobretot humans, per poder encarrilar aquesta situació i que després això es converteixi precisament en una riquesa.

I després això també s'ha de tenir en compte que s'ha de mirar que la nostra llengua, el català, és una llengua minoritzada, és una llengua que es troba en una situació més difícil i per tant, també s'han de tenir les eines perquè la nostra llengua no s'hagi de morir, perquè això també és molt important.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Moll. Ara té la paraula la Sa. Júlia Muñoz, per un temps limitat.

LA SRA. REPRESENTANT DE L'ASSEMBLEA 0-3 (Júlia Muñoz i Ametller):

Bé, jo intentaré donar resposta a les preguntes que han formulat de manera global. Esper que amb aquesta suma pugui respondre bé.

Han parlat de realitats diferents. Tots coneixem infants que estan realment en espais on no haurien d'estar, i per totes aquestes realitats que tots coneixem és perquè volem garantir un bon pla per al 0-3, però un pla que assegurí el benestar dels infants i que els assegurí els drets que tenen com a infants i un dels drets ja hem dit que era el dret a l'educació. Per açò, per garantir tots els drets mínims és perquè hem reformulat el text del pacte i que els ho hem fet arribar, perquè havíem de garantir aquests mínims.

I quins són aquests drets bàsics que abans no havíem concretat? Un dret bàsic per exemple és el dret a una dignitat en l'espai que els correspon, que tal vegada era un dret que perillava. El dret a l'atenció per professionals qualificats, que també era un dels drets que perillava. Un dret a uns horaris que també siguin respectuosos amb l'edat, però també haurem de pensar què fem amb els infants de famílies que fan feina el mes d'agost. Haurem de pensar què fem amb famílies que fan feina els capvespres quan les escoles estan tancades. Haurem de pensar el dret a ser ben criats, i ben criats no vol dir tu ho fas bé i tu ho fas malament, sinó que estiguin ben acompanyats per

professionals. I quan pensam amb aquests drets dels infants, no pensam en dir ho controlarem, hi ha d'haver més cosa que un control, hi ha d'haver més cosa que una regulació, hi ha d'haver un estudi previ que digui exactament com estan els infants, perquè sabem quants n'han nascut, però no sabem on són.

Açò no ens ho podem permetre, no podem fer una llei que no sàpiga on són els infants, ni en quines condicions estan, perquè què passarà quan tanquem els espais indignes? Què faran les famílies quan no tinguin espai? Tot açò s'ha de planificar, sabem que a partir dels 3 anys sabem on van els infants i estan controlats. No sabem què passa amb els de 0-3, no sabem què passa en segons quines famílies, i un pla passa per prioritzar. Evidentment no som aquestes il·luses que pensam que en un any podem resoldre una situació complexa, sabem que és molt complexa, però també sabem que, ben planificat i ben organitzat, s'han d'establir unes prioritats, i quines prioritats nosaltres proposam que s'estableixin? Les de pensar amb els més vulnerables primer, és per açò que demanam un pacte per l'equitat, és el nostre lema i el tornarem repetir.

És per açò que en aquest moment demanam beques menjador per als 0-3 quan no en tenen. És per açò que demanam recursos per a l'atenció a les necessitats educatives especials, quan sabem que en tenen manco que a les altres etapes. I quan sabem que el 0-3 és l'etapa estructurant per al a persona. Les mesures de beques menjador i d'atenció a la diversitat també són mesures d'equitat, d'igual oportunitats per a tothom.

Si s'han de cercar recursos, que abans deia que a Eivissa per exemple tenen una realitat diferent, a Mallorca també tenen una realitat diferent i a Menorca també. I a Menorca s'ha dit unes quantes vegades, aquesta idea de què podria ser model del 0-3, és cert, és molt bon model, no només a nivell d'illes, sinó a nivell estatal; però no és un model que s'hagi regalat i açò ho hem de tenir clar, vull dir no és un model que surti del no res, sinó que ens l'hem guanyat a base d'esforços, no només esforços socials que han estat molts, esforços socials per part de les famílies, des de què es van crear les primeres escoles, sinó també per part de les administracions, de l'ajuntament i del consell insular que ha fet un molt bon lideratge en aquest sentit. I també de part de les professionals que han fet molts d'esforços perquè fossin escoles dignes i d'obrir aquesta mirada que ens deia abans dels models d'acompanyament a la criança. Tot açò a força d'hores per part de les professionals, hores poc reconegudes, o gens reconegudes.

I haurem de ser creatius, és cert que no podem aplicar un mateix model de Menorca, amb una realitat i una trajectòria històrica que hem arribat aquí on hem arribat, i voler-ho aplicar directament a Eivissa i a Mallorca sense haver fet cap estudi abans. S'ha de mirar quina és la realitat d'Eivissa i les necessitats sobretot que tenen i la realitat de Mallorca i les necessitats que tenim. I després, en funció d'açò, s'ha de planificar, no en queda d'altra; però jo pens que açò qualsevol casa ho fa i qualsevol administració ho hauria de poder fer, la planificació és la base.

I el col·lectiu 0-3 tenim molt clar com arribar-hi. Dia 8 de febrer vam fer una reunió amb el conseller Martí March i vam acordar que, per millorar o per garantir la planificació del 0-3, vostès saben que existeix l'Institut de primera infància, és imprescindible que hi hagi la comissió de planificació en funcionament.

Aquesta planificació és important per què? Perquè garanteix la participació i la participació el que fa és: ordena, coordina des d'un lideratge totes les administracions i tots els nivells que són els que feim possible el 0-3, des de les famílies a través de la FAPA, des dels professionals a través dels diferents col·lectius. I és important també perquè és una mesura de control de qualitat, sinó hi ha una comissió de planificació tampoc no hi ha una garantia que s'avalua la qualitat d'aquell servei. Nosaltres sempre pensam que s'ha de mirar com a un servei el 0-3. Açò ho vam acordar amb el conseller que ho duríem a terme. El conseller va dir que primerament es faria una comissió d'administracions, vam arribar a aquest acord amb el compromís que, després de la coordinació amb l'administració, es faria la coordinació amb els col·lectius. La FAPA en aquell moment també va reivindicar poder-hi ser, que és el que cal, que també hi hagi la participació de les famílies. Per tant, nosaltres consideram que en breu, amb caràcter immediat s'ha de convocar aquesta comissió perquè és l'acord a què havíem arribat.

A la vegada d'aquesta comissió de planificació, també es va demanar aquesta ordre per arribar al pacte de primer fer una comissió d'experts, la comissió d'experts què faria? Asseguraria aquest estudi previ i aquesta proposta de solucions que tots volem. Per tant, podria semblar fàcil, les idees hi són, s'ha de fer, s'ha de posar en marxa. De fet açò, aquesta idea de la comissió d'experts és la que es va aprovar també a la PNL, és a dir, que està aprovat per consens.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sra. Muñoz hauria d'anar acabant.

LA SRA. REPRESENTANT DE L'ASSEMBLEA 0-3 (Júlia Muñoz i Ametller):

Acab. I per als recursos, per als recursos la FAPA, per exemple, a la reunió que vam fer dia 8 de febrer amb el conseller, es va brindar perquè a nivell estatal també es demanessin recursos econòmics. Jo pens que depèn de les administracions posar fil a l'agulla i començar a fer feina en aquest sentit. Saben que des de part del col·lectiu i de part de la FAPA, de les famílies, també ens sumarem en qualsevol cosa que sigui demanar més recursos per als 0-3.

I jo trob que era tot el que havia de dir. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies Sra. Muñoz. I una vegada acabat el debat, volem agrair la presència del Sr. José Díaz, de la Sra. Susanna Moll i de la Sra. Júlia Muñoz.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS